

Giới thiệu Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ

Truyện teen của Pé Yi nói về Nhan Mộng Bội là cô gái đáng yêu và hay mơ mộng. Trong giấc mơ của cô luôn chỉ xuất hiện hình bóng của người con trai mà cô quen biết từ thời bé xíu. Nhưng cô không nhớ rõ hình dáng của cậu ấy, cũng không nhận ra chàng trai mình vừa tình cờ quen biết - Mộ Thiên Thần - chính là người mà cô ngày đêm mong nhớ. Còn Mộ Thiên Thần thì nhận ra Nhan Mộng Bội - người mà cậu luôn tìm kiếm - ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhìn Nhan Mộng Bội cường rạng rỡ bên Viêm Bân - bạn trai hiện tại của cô, Mộ Thiên Thần không sao chịu được. Cậu tìm mọi cách theo đuổi và giành lấy tình cảm của cô. Nhưng Nhan Mộng Bội rất ngốc nghếch, dù trong tim luôn có hình bóng của Thiên Thần nhưng vẫn cố tình né tránh, muốn nhường Thiên Thần cho Tiêu Nhược, người con gái mà Thiên Thần đối xử tốt chỉ vì cô ấy có đôi mắt rất giống Nhan Mộng Bội.

"Gặp nhau chỉ là tình cờ", nhưng không thể tình cờ lướt qua nhau, bởi trong tim mỗi người đều thật sự có nhau....

Các bạn muốn biết diễn biến của câu chuyện ra sao ???

Nhan Mộng Bội và Mộ Thiên Thần có đến được với nhau không?

Mời các bạn đọc truyện

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tương Ngộ

"Lạ thật, mình có biết yêu đâu, thế mà cứ cảm thấy tình yêu quanh quẩn chờ đợi bên mình, mi sẽ biết yêu, giống như đứa trẻ luôn chờ mi nói 'Em yêu anh'..."

Tiếng chuông reo vang, khiến tôi đang mơ màng cũng phải tỉnh giấc.

Tôi bèn với lấy chiếc điện thoại di động trên đầu giường xem giờ.

"Ôi, chết, sắp muộn rồi!". Hôm nay là buổi học đầu tiên. Sao mình lại ngủ nướng nhỉ? Mẹ mà biết được thì chết, nghe nói trung tâm đào tạo đó tốt nhất thành phố. A, mẹ phải xếp hàng dài mới ghi danh cho mình được. Mình phải nhanh lên.

Tôi dậy đánh răng, rồi chạy như bay ra trạm xe buýt, thấy thời gian đang trôi qua từng phút từng giây, tôi vội bấm máy gọi cho đứa bạn thân nhất.

"Mộc Tuyết, cậu đến đó chưa? Làm sao đây? Tớ sắp đến trễ rồi!"

"Nhanh lên chứ... Tiểu Bội, còn 5 phút nữa, mau lên, tớ đang đợi cậu ở đây, tắt máy nhé, bye!"

Nhìn đồng hồ thấy kim giây quay liên hồi, thế mà vẫn chưa thấy xe đến.

Thôi vậy, đã đến lúc cần giãn gân cốt, bắt đầu hay như bay... Người qua đường cảm thấy như một cơn gió vù qua, mờ to mắt, chỉ thấy một bóng người vèo qua trước mặt...

Trong lớp học thêm Mộc Tuyết sốt ruột đi qua đi lại trước cửa lớp, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cổng.

"Hừ sao Bội chưa đến nhỉ? Sắp vào học rồi, sao nó...?"

Đúng lúc đó, Mộc Tuyết nhìn thấy tôi, vội chạy đến, chưa để tôi kịp định thần, nó đã lôi tôi vào lớp, vừa ngồi xuống đã bắt đầu cần nhằn.

"Tiểu Bội, cậu biết hôm nay là buổi học đầu tiên mà..."

Nhưng vì vừa chạy một quãng đường dài, mặt hơi ửng đỏ, nên tôi nào để ý đến lời nó.

Cũng may, chuông reo, tôi thoát nguy...

Một thầy giáo trông rất nho nhã bước vào. Nho nhã như vậy sao có thể là một giáo viên dạy toán nhỉ? - Tôi nghĩ bụng. - Nếu thấy là một giáo viên dạy nhạc, trước cây dương cầm, đôi tay hẳn sẽ lướt nhẹ trên các phím đàn đen trắng...

Tôi bất giác bật cười...Thấy thế, Mộc Tuyết lấy khuya tay huých, tôi mới tỉnh lại, tôi quay sang thấy nó nhảy mắt ra hiệu, tôi đành quay lại, phát hiện thầy đang nhìn tôi mỉm cười, tôi chẳng biết phản ứng thế nào, đành nặn ra một nụ cười gượng gạo

Cuối cùng thầy rời mắt khỏi tôi, tôi thở phào như trút được gánh nặng. tôi nhìn quanh các bạn học khác, sự ngưng ngững ban nãy có vẻ đã vơi đi đôi chút

Thầy bắt đầu điểm danh:

"Mộc Tuyết..."

"Dạ có"

"Nhan Mộng Bộ"

"Dạ có"

...

"Mộ Thiên Thần"

"..."

Thầy gọi mấy lượt mà chẳng có tiếng nào trả lời

Đúng lúc đó, cánh cửa chợt mở ra một người đứng tựa vào khung cửa, hần trông rất khôi ngô nhưng lại tạo cảm giác khó gần, trực giác mách bảo rằng hần không phải lạnh lùng bẩm sinh...

"Wa... hên quá! Hôm nay được gặp hai chàng đẹp trai..."

"Ừ! Vốn mình không muốn đến đây, giờ phải cảm ơn quyết định của ba mẹ"

....

Hừ, nghe những lời bàn tán xì xào sau lưng, tôi cảm thấy hơi quá, cũng chỉ hơi đẹp trai thôi mà (chị này bị gì rồi đẹp thế mà còn nói hơi đẹp thôi à) có cần phải như vậy không?

thầy giáo bước về phía hần mỉm cười hỏi:

"Em là Mộ Thiên Thần "

Hần nhìn thầy chỉ gật đầu, rồi đi về phía chỗ ngồi

Thầy ngán ngẫm, bắt đầu bài giảng hôm nay...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tương Ngộ 2

Cuối cùng, sau gần một tiếng đồng hồ, tiết học cũng kết thúc

Vì sáng nay chạy vội đến lớp không kịp ăn nên giờ bụng bắt đầu réo lên ục ục, đành nài nỉ Mộc Tuyết cùng tôi đi mua đồ ăn

Trên Đường Đi Đến quầy bán đồ ăn sáng, các món ăn đủ màu sắc, mùi thơm quyến rũ, tôi hít hà, xoa xoa bụng, bảo:"Mộc Tuyết, bụng tớ đói meo, mình mau vào mua đi".

Mộc Tuyết bặm bụng cười:"Tiểu Bội, sao cậu cứ thấy đồ ăn là lại như vậy, về yếu điệu thực nữ thường ngày biến đâu mất rồi, ôi!"

"Mộc Tuyết", tôi nhìn nó, nũng nịu:"Mộc Tuyết tốt bụng ời".

"Thôi được rồi, tớ biết rồi,cậu ở đây chờ nhé, tớ vào mua cho". Biết được tính khí của bạn thân, Mộc Tuyết đành đi vào mua đồ ăn sáng

Quán bán đồ ăn thật đắt khách, rất đông người xếp hàng nối đuôi nhau, nhưng đa số là nam sinh, con nữ sinh thì hầu như không phải đi mua, chỉ cần nũng nịu.'Anh yêu, em đói quá, mua đồ ăn sáng cho em đi', và cậu bạn trai bên cạnh lập tức đáp:"Tuân lệnh, thưa nữ hoàng của anh"

Do đó Mộc Tuyết cô đơn đứng trong hàng, tay giữ chặt cặp sách, bị người khác đứng dẩy đến hoa cả mắt

Tôi đứng một bên hút nước ngọt Mộc Tuyết mua cho bạn này, uống từng ngụm rất nhàn nhã, bất gặp ánh mắt đờ đẫn của nó, tôi liền làm mặt xấu

Bất chợt, có hai bóng người một màu trắng và một màu hồng lướt qua nhanh trước mặt tôi, định thần lại, bóng người màu trắng chẳng phải chính là anh chàng tên Mộ Thiên Thần đó sao? Bóng màu hồng là cô bạn học trong lớp? Sao họ lại đi cùng nhau? Hơn nữa cái thứ long lanh trong mắt cô bạn đó là gì nhỉ? Hình như là ... nước mắt

Tôi kinh ngạc với phát hiện của mình, vội buông đồ uống trong tay xuống, nhanh chóng đuổi theo họ

Đến một con đường vắng, rặng liễu bên đường tạo thành bóng râm che ánh mặt trời gay gắt

"Thiên Thần, tại sao... sao lại phải chia tay, chúng ta chẳng phải đang rất tốt hay sao hả?.Cô bạn ngẩn lẹ, nhìn đôi tay đang dần buông mình ra, cô không cam lòng, khó khăn lắm mới làm được bạn gái của anh, làm cho anh yêu mình, nay anh lại muốn chia tay, chẳng phải nỗ lực trước đó toàn công cốc ư?

Mộ Thiên Thần cười lạnh lùng, buông lỏng tay cô gái. Anh rút từ túi áo ra một chiếc khăn tay, lau dấu vết cô để lại trên tay mình, khoe mắt ánh lên một tia nhìn bi thương, thuận tay vứt chiếc khăn tay xuống đất, rồi giẫm chân lên."Cô còn dám hỏi tôi tại sao ư, cô nhìn xem đây là gì?. Nói rồi lấy từ trong cặp ra một xấp tài liệu, phẩy phẩy lên khuôn mặt xinh đẹp của cô bạn gái." Cô nhìn đi , đây là cái gì, hóa ra cô làm những trò bẩn thỉu này, lẽ nào tôi đối xử chưa đủ tốt với cô?".

Trong đôi mắt anh hiện ra vẻ tức tối

Cô bạn gái run rẩy ngồi xuống nhặt đồng tài liệu lên, mở ra xem, toàn là ảnh chụp thân mật giữa cô và chàng trai khác, đôi mắt to đẹp đầy vẻ ngờ ngàng, cô khóc lóc quỳ xuống ôm lấy chân anh

"Thiên Thần, anh nghe em nói có được không, em làm như vậy đều là vì anh, vì anh cả đây"

Mộ Thiên Thần cười giễu cợt:" Vì tôi ư, ư là vì muốn được vào cửa nhà Mộ gia thì đúng hơn.Tôi hỏi cô, tiền và tôi cái nào quan trọng hơn?".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Biết

"Không nói tức là đã thừa nhận, coi như tôi đã nhìn nhầm cô, cô rút đi cho tôi nhờ".Mộ Thiên Thần hét lên, rồi quay người đi không nhìn người con gái khiến anh đau lòng đó

Lúc này, tình thần chính nghĩa trong tôi bất giác dâng trào, tuy rằng không nghe rõ cuộc nói chuyện giữa họ, nhưng khi nhìn thấy cô nữ sinh kia quỳ dưới đất, tôi...không thể chịu được, cái anh chàng Mộ Thiên Thần đó sao có thể lại ức hiếp một cô gái chứ? hai tay nắm chặt, nhảy ra khỏi bụi cỏ, tôi chỉ tay vào Mộ Thiên Thần, nói với giọng rất tức giận:

"Mộ Thiên Thần! Sao cậu lại ức hiếp con gái như thế?"

Chỉ thấy hai người họ quay lại nhìn tôi, Tiêu Nhược kinh ngạc:" Cậu... sao cậu lại ở đây. Trước đó... trước đó không có người mà"

Tôi cười ngượng ngùng:"Qua đường...qua đường thôi"

Nói xong, chân như được bôi dầu, xông đến trước mặt Mộ Thiên Thần, ngược đầu lên nhìn hắn."Mộ Thiên Thần, sao cậu lại đối xử với một cô gái như thế?"

"Tôi đối xử với con gái thế nào liên quan gì đến cô?", Mộ Thiên Thần bực mình nhìn tôi, đôi lông mày đẹp chau lại

"Bốp...", một cái tát trời giáng, chỉ thấy má trái Mộ Thiên Thần hằn dấu bàn tay đỏ tấy

"Cô...", Mộ Thiên Thần tức giận nhìn tôi,"Cô dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?"

Tôi mạnh miệng nói:"Dựa vào cô gái bị cậu ức hiếp,và cả hành vi xấu xa của cậu"

Sắc mặt Mộ Thiên Thần đanh lại, trông rất tức cười.Tiêu Nhược vội xông lên chặn trước mặt Mộ Thiên Thần, dạng hai tay ra:"Tôi không cho phép cô đánh anh ấy"

Tôi đứng sững một chỗ:" Tiêu Nhược, tôi đang giúp cô mà, loại con trai này thật đáng ghét, không cho một bài học không được"

Tiêu Nhược giờ tay muốn tát vào mặt tôi, Mộ Thiên Thần chau mày túm lấy cánh tay đó:" Tôi có bảo cô đánh người ta ư?"

"Nhưng mà cô ta đánh anh mà... Thiên Thần, em chỉ muốn giúp anh tát lại cô ta thôi".Tiêu Nhược mắt ầng ầng nước nhìn Mộ Thiên Thần

Mộ Thiên Thần cười nhạt:" Việc của tôi cần có lo khi nào vậy, đừng quên hai ta giờ chẳng còn quan hệ gì với nhau"

"Thiên Thần...", Tiêu Nhược lặng người nhìn Thiên Thần:"Không. đó không phải là sự thật...Thiên Thần, anh cho em một cơ hội, chỉ một lần thôi, có được không?"

"Không", Mộ Thiên Thần nói dứt khoát, vẻ mặt không chút thay đổi, như thể việc này không liên quan gì đến hắn

Tiêu Nhược không biết nói thêm gì nữa, chỉ biết dùng nước mắt giành lấy một tia cơ hội cho mình

Mộ Thiên Thần nghe thấy tiếng khóc của Tiêu Nhược như hơi mềm lòng, giờ tay ra định dịu cô, nhưng đến giữa chừng lại rút lại,thọc tay vào túi, lấy ra một tấm séc trắng ném lên người cô

Cô sững sờ trước cái thứ cho thấy hầu như không còn cơ hội nào trước mắt

Tôi đứng một bên, không biết làm gì trước tình huống tẻ nhạt này, suy nghĩ duy nhất trong đầu là " ba mươi sáu chước, chuồn là thượng sách"

Nhưng đúng lúc tôi định quay người bỏ đi thì chợt có một bàn tay kéo chặt lấy tay phải mình, bất giác thấy hơi đau, tôi liền quay đầu lại, không ngờ là hắn, Mộ Thiên Thần

"Cậu làm gì thế..."

Không đợi tôi nói hết câu, hắn ôm tôi vào lòng, để đầu tôi nép sát vào ngực, tôi nghe thấy rất rõ tiếng đập của tim hắn

Hắn nặn ra một nụ cười lạnh lùng nhìn tôi, nhưng miệng lại nói với Tiêu Nhược

" Bắt đầu từ giờ trở đi, tôi và cô không còn bất cứ quan hệ nào nữa, đây là bạn gái mới của tôi, tin là cô cũng đã nhìn thấy rồi chứ..."

Nén trước ngực hắn, tôi biết rất rõ hắn đang nói dối, vì thực sự hiện giờ tim hắn đập rất nhanh, chắc chắn là hắn rất yêu Tiêu Nhược, nhưng tại sao lại dùng tôi để chọc giận cô ấy?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Biết 2

Tiêu Nhược nghe nói, lòng đau như cắt, dù dường như cô cố kìm nước mắt, tự an ủi rằng có lẽ điều mình nghe thấy chỉ là lời dối hòn của anh nhưng sao nước mắt vẫn cứ rơi là chảy. Tiêu Nhược như cảm thấy mình không còn cơ hội nào nữa , nhìn chàng trai mình yêu đang ôm Nhan Mộng Bội, một con bé chỉ mới vừa quen biết, cô đành phải ôm mặt bỏ đi Thấy Tiêu Nhược bỏ đi, biết mình không còn " tác dụng " với Mộ Thiên thần nữa, tôi vội đẩy hắn ra, rồi lại cho hắn một cái tát. Tôi ngạc nhiên khi thấy hắn chẳng may mấy phản ứng, cũng chẳng tức giận, mà còn hiếu kỳ hỏi tôi: " Cô là Tiểu Bội?" "...", tôi hơi bối rối, chỉ ngơ ngẩn gật đầu Hắn biết mình? nhưng hôm nay chẳng phải là lần đầu tiên gặp hắn hay sao? Sao hắn lại biết mình? Là quá... Rồi hắn quay người bỏ đi, tôi cứ đứng sững một chỗ nhìn theo bóng hắn. Bỗng nhiên hắn quay đầu lại, kêu tôi: " Nhan Mộng Bội, sắp vào lớp rồi, đi thôi chứ!!!" Đang suy nghĩ mông lung, tôi chợt định thần lại, nghe thấy giọng nói không chút khách sáo của hắn, tôi hơi bức mình đi theo hắn

Trong lớp Tôi bực mình ngồi xuống chỗ mình, định kể cho Mộc Tuyết nghe mọi chuyện vừa trải qua, nhân tiện giải thích với nó chuyện tôi đột ngột bỏ đi, đâu biết Mộc Tuyết đang tức giận nhìn tôi. Tôi liền kể cho nó nghe toàn bộ sự việc (đương nhiên, lược bớt chuyện tới cho Mộ Thiên Thần hai cái bạt tay, không thì thật không biết Mộc Tuyết sẽ trách móc tôi như thế nào). Cũng may là tôi đủ lí trí, nó chỉ một mực hỏi Mộ Thiên Thần và Tiểu Nhược phải chăng đã chia tay, còn tôi thì không biết rõ nội dung cuộc nói chuyện của họ nên chỉ nói " Tôi không biết ".

Quay đầu nhìn xuống chỗ Mộ Thiên Thần, thấy hắn đang ngủ khì, thật không hiểu nổi, chẳng biết hắn đến đây để học hay để ngủ. Đây là lớp học thêm, là chỗ để học, thế mà hắn lại dùng thời gian quý báu này để ngủ...Hắn là học sinh tiểu học ư? không phải...là học sinh trung học đấy! Lại thật, mình biết thời gian quý báu sao còn quan tâm tới hắn? Xấu hổ quá đi... Nhưng không hiểu sao đối với hắn, mình lại có cảm giác như đã thân quen tu lâu lam... Bực quá, phiền phức quá đi mất! Đúng lúc đó, Mộ Thiên Thần bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn tôi với vẻ nghi hoặc, tôi vội quay đi, vỗ vỗ tay vào ngực để trấn tĩnh. Khi ngoảnh lại, hắn đã ngủ tiếp... Cứ thế, thời gian học trên lớp học thêm đầy nghi vấn trôi qua...

Ở nhà Về đến nhà, vào phòng, tôi quăng cặp sách lên giường rồi nằm lăn qua lăn lại trên giường, nhớ lại chuyện bất ngờ xảy ra hôm nay, đầu óc cứ vẫn lơ lơ suy nghĩ. " Cô là Tiểu Bội?" "...", Tôi hơi bối rối, chỉ ngơ ngẩn gật đầu" Lại thật, Sao hắn biết mình nhỉ? Ồ... Nhất định là mình nổi tiếng quá! Thôi chết! Mai là ngày khai giảng lớp 11, mình phải ngủ sớm, không lại quỳnh lên như ngày hôm nay mất

P/s: xin lỗi mọi người nhé, mấy hôm nay tụi bạn ôn thi nên ko có thời gian để viết xin lỗi nhé . Mai mình sẽ viết tiếp cảm ơn các bạn đã quan tâm và theo dõi chuyện của tụi nhè ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khai Giảng

Ở trường Ngồi tại chỗ, tôi nghe Mộc Tuyết líu rít kể một đồng chuyện về học sinh mới chuyển đến

"Tiểu Bội, cậu biết không? Theo thông tin nhận được từ một người thạo tin như tớ, anh chàng mới chuyển trường đó đẹp trai lắm, hình như còn là con trai chủ tịch công ty trách nhiệm hữu hạn XX của thành phố đấy..."

"Thế à? Thế à ?, những cô bạn ngồi cạnh tuy biết lớp tôi có một bạn mới chuyển đến, nhưng không biết là nam hay nữ. Mộc Tuyết đúng là một "Thông tấn xã" cấp lớp thậm chí cấp trường của chúng tôi, nó biết rõ mọi chuyện về những anh chàng đẹp trai và các cô nàng đẹp gái. Những cô bạn kia nghe Mộc Tuyết "phát tán" thông tin về anh chàng đẹp trai, tất nhiên là tin sai cổ...lòng khắp khối chờ đợi..."

" Phải, phải, thông tin phát ra từ "Thông tấn xã" như tớ thì làm gì có chuyện sai?" . Mộc Tuyết tự tin nói, "Tớ còn biết được một bí mật lớn động trời động đất luôn nè..."

Mấy cô bạn xúm lại, muốn biết bí mật động trời động đất đó là gì

" Bí mật gì thế, Mộc Tuyết? Mau nói đi chứ! Mau lên!"

Mộc Tuyết làm ra vẻ như một cao nhân, còn mấy cô bạn kia là giáo đồ của nó, nói với giọng rất thần bí:

"Nghe nói anh chàng đó chuyển trường đến đây là vì một nữ sinh nào đó ở trường mình, hắn lạnh lùng lắm, không ngờ lại là một chàng trai bề ngoài lạnh lùng mà bên trong nóng bỏng như thế! Xem ra cánh con gái trường ta có điểm phúc, lại được ngắm thêm một anh chàng đẹp trai loại hình khác!"

[Anh chàng đẹp trai còn lại của trường tôi: Là cậu nhóc học dưới tôi một lớp Viêm Bân, một nam sinh rất cường tráng, tôi rất thân với hắn. Có thể nói tôi là sư phụ của hắn, vì chúng tôi rất mạnh ở môn thể dục, mà hắn thì kém hơn tôi một chút, nên thường đến tìm tôi để tỷ thí, nhưng lại thường thua. Chẳng còn cách nào khác, hắn bèn tôn tôi làm sư phụ (nhưng hắn lại gọi tôi là chị)]

Lần này, Viêm Bân lại đến tìm tôi, khiến đám con gái trong lớp đổ kị, hắn chạy đến trước mặt tôi ngồi xuống, phần khích bảo:

" Chị biết không? Em quen một người bạn mới, hôm nay hắn sẽ chuyển đến trường mình đấy!Em vui lắm!".

Tôi bất đắc dĩ cười nói: "Thế à? Vậy chúc mừng cậu!".

"Cảm ơn chị! Em nghe hấn nói, lớp hấn chuyển hình như là lớp các chị đấy! Đến khi đó ba chúng ta gặp nhau nhé". Viêm bản nắm lấy cánh tay tôi lắc vài cái, nài nỉ (Ồi đáng yêu chết)

"Thôi được rồi, chị hứa là được chứ gì, đến lúc đó cậu nhắn tin cho chị, có thời gian chị nhất định sẽ đi! Được chưa nào?. Tôi bị hấn lắc đến văng cả đầu, đành phải đồng ý

Hấn vui vẻ gật đầu, rồi đi ra

Lúc này, Mộc Tuyết bước lại, nở nụ cười nhìn rất đáng ghét, nói với tôi:

"Tiểu Bội, ga Viêm Bản ay lai den tim à? Ngưỡng mộ cậu quá cơ! Đầu ra một anh chàng đẹp trai vừa là đệ tử vừa là em cậu thế?"

"Có gì ngưỡng mộ chứ? Có đệ tử kiêm em trai như thế phiền chết đi được", tôi thờ dãi

"Hừ... Cậu đúng là có phước mà không biết hưởng! Cậu không biết cánh con gái trường mình ngưỡng mộ cậu thế nào đâu! Lần nào thấy Viêm Bản quần quýt bên cậu là chúng nó lại đổ kị chết đi được, hân không thể loại bỏ được người "Võ Công" cao cường nhu cầu nên đành ôm ảo tưởng người đi bên cạnh anh chẳng là mình. Thế mà cậu lại nói như vậy, cậu không biết mình đang gây cảm phiền à?". Mộc Tuyết vỗ vai tôi, lắc đầu, ra vẻ một nhà thông thái.

Tôi nghi ngờ tự hỏi: "Thế ư?", đầu thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Chuyển Trường Là Hấn?

Đến giờ lên lớp...

Chúng tôi vội ngồi ngay ngắn, đi sau thầy giáo là cậu học sinh chuyển trường đó. Cậu ta hai tay đút túi quần, trông rất lãng tử, nhưng sao mình cứ thấy quen quen? À... Hấn chẳng phải là "Mộ Thiên Thần" đó sao? Sao hấn lại chuyển đến trường mình? Tôi nghi hoặc nhìn hấn, quét từ đầu đến chân bằng ánh mắt thăm dò. Lẽ nào người bạn mà Viêm Bản vừa nói chính là hấn? Không phải chứ? Thế chẳng phải tôi cũng sắp coi một gã tôi chuyên bắt nạt con gái là bạn tốt ư? Hừ...Không thể được! Bỗng chốc, ánh mắt tôi từ nghi hoặc chuyển sang phẫn nộ, chắc là cả lớp chỉ mình tôi nhìn hấn như vậy... Tôi nhìn quanh lớp và nhận thấy mắt mọi người đều đã biến thành hình trái tim... Ngay cả Mộc Tuyết cũng phẫn khích kéo tay tôi, thì thầm:

"Tiểu Bội, cậu ấy chính là anh chàng đẹp trai ở lớp học thêm hôm qua đấy. Oa... Minh hên quá! Tớ cứ tưởng chỉ cuối tuần mới được gặp cậu ấy chứ! Giờ là bạn cùng lớp, hay quá, nếu không có thầy ở đây thì tớ sẽ chạy đến tỏ tình với cậu ấy...". Nhìn vẻ sùng bái của Mộc Tuyết, tôi chỉ biết lắc đầu

Thầy giáo thấy cả lớp có vẻ thích (phải nói là vô cùng thích) cậu học sinh mới chuyển trường này, bèn cười đầy ẩn ý:

"Có vẻ cả lớp rất hoan nghênh bạn Mộ Thiên Thần, vậy Thiên Thần mau xuống kiểm chỗ ngồi đi". Thầy có vẻ hơi khách khí với hấn, thật chẳng hiểu nổi. Hấn chỉ là con trai Chủ tịch công ty XX thôi mà! Thuộc loại người ngồi mát ăn bát vàng thôi, có cần phải như vậy không?

Nghe thầy giáo nói vậy, cả lớp trở nên ồn ào, mọi người tranh nhau để Mộ Thiên Thần ngồi cạnh mình, ngay cả Mộc Tuyết cũng định giành, nhưng bị ánh mắt giết người của tôi ngăn lại. Nó đành ngoan ngoãn cúi đầu, chợt bên tai có tiếng bước chân, càng lúc càng gần, tôi quay đầu lại thì thấy bên cạnh mình có một đôi chân, ngẩng đầu nhìn lên, chính là hấn, Mộ Thiên Thần.

Hấn nói như ra lệnh: "Cậu! Từ giờ trở đi sẽ cùng bàn với tớ!".

Nghe xong tôi trở mắt, lạ thật, mình mắc nợ gì hấn mà hấn lại chọn ngồi cùng bàn với mình? Hấn không biết làm như vậy sẽ khiến tôi một lần nữa trở thành kẻ thù chung của quần chúng hay sao? Dù tôi "Võ công" cao cường đến mấy, thì ít cũng chẳng địch được nhiều, nghĩ đến đó tôi đứng phắt dậy, kiên quyết lắc đầu, nói:

"Không được không được, tôi quyết không ngồi cùng bàn với cậu"

Hấn bật cười gian ác, ghé đầu vào sát tai tôi, buông một câu: "Cậu nghĩ thầy giáo sẽ giúp tôi hay giúp cậu?"

Tôi vội đẩy hấn ra, chuyển ánh mắt sang thầy giáo, thấy vui vẻ bảo tôi: "Quyết định vậy đi, Thiên Thần, em ngồi cùng với Mộ Bội"

Tôi nhìn Mộc Tuyết cầu cứu, Mộc Tuyết vỗ vai tôi, như thể đang an ủi tôi hoặc là an ủi chính nó, rồi tự giác ngồi ở chỗ sau lưng tôi, như thể cũng tốt, không được ngồi cùng bàn thì cũng được ngồi trước ngồi sau... Tôi nhìn Mộc Tuyết cười trừ

Và thế là, tôi trở thành bạn cùng bàn với gã Mộ Thiên Thần đáng ghét kia...

P/s: Mọi người ko tưởng tượng được khuôn mặt của các nhân vật thì cmt ở dưới mình sẽ tìm ảnh phù hợp với các nhân vật để các bạn dễ dàng đọc và tưởng tượng thêm nhé

Love all

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tôi Trở Thành Bạn Gái Của Viêm Bân U ?

Cuối cùng cũng đến giờ tan học, thấy tên ác ma bên mình đã ra về từ lâu, tôi vui vẻ thu dọn tập sách chuẩn bị về nhà. Đúng lúc đó, điện thoại trong cặp rung lên, mở ra xem, ra là Viêm Bân. "Chỉ, mau đến quán bar KeiTi. Nhất định đến đây!"

Tôi cười trừ, thu dọn mọi thứ

Quán Bar KeiTi

Đây là lần đầu tiên tôi đến quán bar, vừa bước vào đã thấy xanh đỏ sắc sỡ những đèn và rượu. Có rất nhiều người đang nhảy, các cô gái đều mặc váy ngắn, bên tai tiếng nhạc xập xình chất chứa. Vốn là bầu không khí rất vui vẻ, nhưng không hiểu sao tôi chợt phát hiện ra có một vài góc khuất u buồn. Tôi len qua dòng người đông đúc, đến chỗ bọn Viêm Bân. Viêm Bân trông thấy tôi, mừng lắm, đặt hai tay sau vai tôi, đẩy tôi gọi xuống sofa. Vừa ngồi xuống, tôi chợt phát hiện người ngồi cạnh mình chính là "Mộ Thiên Thần". Tuy sớm biết nhân vật chính của buổi hẹn này chính là hắn, nhưng vẫn thấy hơi ngạc nhiên. Viêm Bân ngồi cạnh tôi đưa cho tôi ly nước, nói với giọng rất tự tin: "Em biết chị không biết uống rượu nên gọi cho chị một ly cam vắt".

Mấy gã tôi không quen ngồi bên cạnh nhìn tôi dấy vẻ tò mò, tôi bất giác thấy mất tự nhiên, họ có tình báo: "Hay lắm... Viêm Bân, có bạn gái đẹp như thế mà không cho bọn này biết".

Đang uống nước, chợt nghe câu này, tôi phun luôn nước trong miệng lên người gã vừa nói. Rồi vội giải thích: "Cái gì mà bạn gái? Tôi là bạn gái của hắn hồi nào?"

Viêm Bân đứng bên cạnh dường như có cảm giác ngọt ngào trong lòng, nhưng khi thấy tôi phản ứng thế thì có vẻ thất vọng. Rồi hắn luống cuống đưa khăn giấy cho gã kia, buồn bã nói: "Ừ... sao chị ấy là bạn gái của tớ được?". Dù tớ bày tỏ lòng mình, chị ấy cũng không chấp nhận đâu... Đương nhiên câu nói đó hắn không nói ra. Và, cơn sóng gió này kết thúc một cách bất ngờ như vậy.

Viêm Bân tự an ủi mình: Giờ chị ấy vẫn chưa có bạn trai, chắc chắn mình vẫn còn cơ hội... Thế là hắn nặn ra một nụ cười, chuyển đề tài. Hắn bước đến ngồi cạnh Mộ Thiên Thần, vỗ vai hắn, cười giới thiệu với mọi người: "Tớ xin giới thiệu với mọi người nhân vật chính của ngày hôm nay, đó là đại ca đẹp trai "Mộ Thiên Thần". Mọi người chào đón nào".

Tôi nhìn Mộ Thiên Thần, hắn chỉ hơi ngẩn đầu, nhìn một lượt khắp chúng tôi, khi ánh mắt đến chỗ tôi, hắn sững lại. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy trong mắt hắn có một chút vui mừng xen lẫn kỳ vọng. Tôi vội quay đầu nhìn sang Viêm Bân, bảo hắn: "Tôi đi nhà vệ sinh một lát...". Thế là tôi tạm rời khỏi chỗ thị phi đó.

Lúc trở lại, mọi người đang vui vẻ uống rượu, chỉ có Mộ Thiên Thần ngồi trên ghế sofa. Tôi chưa kịp ngồi xuống, Viêm Bân đã bước đến kéo tay tôi, nói với mọi người: "Bọn mình ra nhảy đi".

Tôi ngây người, mình có biết nhảy nhót gì đâu. Tôi vội từ chối đề nghị của hắn: "Các cậu ra nhảy đi! Tôi không biết nhảy".

Chẳng ngờ Viêm Bân lại nắm chặt tay tôi, năn nỉ: "Có sao đâu, thực ra bọn họ có phải ai cũng biết nhảy đâu, chỉ nhảy bữa thôi. Với lại chị còn có em mà".

Hừ, nghe qua câu nói mà tôi phát buồn nôn. Người biết chuyện thì biết hai chúng tôi có quan hệ thầy trò và chị em. Nhưng kẻ không biết chuyện lại tưởng hai chúng tôi là tình nhân thì sao? Thì kia, cái cô gái ngồi bên cạnh nghe xong cũng bảo với người bạn trai ngồi trước mặt: "Cảm động quá! Anh nhìn bạn trai của người ta tốt chưa kia! Cô gái ấy thật hạnh phúc khi có bạn trai như thế".

Tôi muốn té xỉu... Cái gì với cái gì cơ? Sao tôi lại thành bạn gái của Viêm Bân thế này

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Màn Biểu Diễn Điều Nghệ Của Viêm Bân

Viêm Bân mỉm cười bảo tôi: "Chị, ta ra nhảy nhé".

Chẳng biết nói sao, tôi gật đầu cùng Viêm Bân ra sàn nhảy. Tôi lóng ngóng nhìn dáng nhảy của những người xung quanh, bất giác lấy làm khâm phục... Chắc là vì Viêm Bân quá đẹp trai, nên những người đang nhảy vừa thấy hắn là sán lại. Tôi định nhân đó tách ra đứng một mình xem hắn nhảy, muốn thoát khỏi bàn tay hắn, nào ngờ hắn lại túm chặt tay tôi, khiến tôi cố mấy cũng không giăng ra được, đành phải thuận theo. Tôi nhìn hắn cười méo mó, tỏ ý thật sự không biết nhảy, hắn bèn lôi tôi vào lòng, thì thầm vào tai: "Không sao chúng ta cứ ôm nhau như thế này cũng được".

Tôi nghe xong liền thôi nắm tay phải vào ngực hắn, hắn đau quá buông tôi ra, ôm ngực, nhăn nhó bảo: "Đùa tí thôi mà! Chị ...".

Tôi giận dỗi quay đầu không thèm nhìn hắn, hắn gan lì bước lại, nói: "Giờ để em nhảy một đoạn cho chị xem, được không? Chị nhìn kỹ nhé!".

Tôi tiếp tục ngó lơ, hắn đành lùi lại vài bước, dặt mọi người bên cạnh sang một bên để chừa một khoảng trống, hắn bắt đầu màn biểu diễn. Hắn nhảy Hip-hop cực đỉnh (quên nói, thực ra sở dĩ tôi nhận hắn làm đồ đệ và em trai, không phải vì hắn đẹp trai, mà chính là hắn biết nhảy Hip-hop và nhảy rất điệu nghệ).

Mọi người xung quanh đều dừng cả lại, vây quanh một vòng, nhìn phản ứng của mọi người, tôi không giận nữa mà cũng hướng ánh mắt về phía hắn, thấy tôi nhìn, hắn càng nhảy hăng. Tôi vỗ tay cổ vũ: "Em trai, cậu nhảy đỉnh lắm! Khâm phục cậu quá!".

Hắn thực hiện một động tác kết thúc cực đẹp, và một tràng pháo tay vang lên... Hắn bước lại gần tôi, cười giòn tan: "Thế nào? Được chứ?". Tôi vội gật đầu, tỏ ý tán đồng với hắn.

Chúng tôi trở lại chỗ ngồi, cái gã vừa rồi bị tôi phun nước vào người đứng dậy vỗ vai Viêm Bân, nói: "Được lắm! Nhóc, tuy nghe nói người nhảy rất cừ, nhưng chưa có cơ hội tận mắt chứng kiến, hôm nay coi như đã được mở rộng tầm mắt. Sao nhóc con hôm nay lại để lộ "chân tài thực học" thế? À... biết rồi, vì nàng mĩ nữ này đúng không?". Viêm Bân nhìn tôi cười. Còn tôi lại hướng mắt tìm bóng dáng Mộ Thiên Thần trong quán bar. Nhân vật chính "Mộ Thiên Thần" của hôm nay sao lại biết mất? Tôi vội hỏi gã kia: "Mộ Thiên Thần đâu rồi?".

"Nó bảo hơi đau đầu, về nhà rồi...".

Về nhà? Hắn về nhà ư? Lạ thật, sao mình lại quan tâm đến hắn nhỉ? Ôi... đau đầu quá!

Không chịu nổi cơn đau đầu, tôi gục lên người Viêm Bân, hắn ngạc nhiên nhìn tôi, dịu dàng hỏi: "Chị, chị sao thế?".

Tôi cố gượng đứng dậy, lắc tay Viêm Bân tỏ ý bảo mình không sao, nhưng quả thực không chịu nổi cơn đau đầu, bèn bảo muốn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Hai Người Họ Đánh Nhau?

Sau khi Viêm Bân đề nghị, tôi bất đắc dĩ đồng ý... Viêm Bân công tôi, nói là thấy tôi đau đầu đi không vững nên muốn công tôi về nhà. Tôi tựa vào lưng hắn, cảm thấy mơ màng rồi đi vào giấc điệp. Tôi mơ thấy có cô gái ngồi trên xích đu, chiếc xích đu rất đẹp, có giàn hoa mọc men theo, có một chàng trai ở phía sau đẩy xích đu cho cô gái. Cô gái cười rất vui, để lộ hàm răng trắng muốt, vẻ mặt rạng rỡ hơn cầu vồng treo phía chân trời, tiếng cười giòn vang khắp... Do đau đầu nên ngày hôm sau tôi xin nghỉ ở nhà. Mẹ chăm sóc tôi rất chu đáo khiến tôi vô cùng cảm động. Nếu không phải vì đau đầu không đi nổi, tôi đã xuống giường ôm chăm lấy mẹ, thơm lên má mẹ, reo to: "Mẹ ơi con yêu mẹ!". Thật đáng tiếc, tôi không làm được, cổ họng tôi giờ khàn đặc, muốn gọi tiếng "mẹ" cũng rất khó khăn.

Mẹ như thấy được về bất ổn của tôi, bèn bước lại ngồi ở mép giường dịu dàng bảo:

"Tiểu Bội, đừng nghĩ ngợi nhiều quá, ngày nghỉ cứ nghỉ thoải mái đi".

"Dạ, dạ...", tôi nói rồi rúc đầu vào chăn. Không nghĩ ngợi nhiều nữa, quả nhiên đỡ đau hơn rất nhiều, có thể ở nhà ngủ nướng, khi khi...

Rồi bệnh cũng khỏi, tôi trở lại trường, người ta thì thất tình nên giảm cân, tôi thì sinh bệnh mà giảm cân, điều này cũng do Mộc Tuyết phát hiện ra:

"Tiểu Bội, tớ thấy cậu bệnh lần này thật đúng lúc đấy. Cầm cậu có vẻ nhỏ đi. Có phải vì hai anh chàng đẹp trai đó mà cậu cố tình bệnh để gầy bớt đi không?" Mộc Tuyết trêu.

Nghe nó nói, tôi hơi giận, xụ mặt:

"Cái gì? Tớ cố tình bệnh bao giờ? Nếu có thể không bệnh thì tớ chẳng bao giờ muốn bệnh cả! Chả lẽ phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa là tớ chả hứng thú gì với hai tên đó cả. Người tớ thích hiện giờ là anh chàng trong ký ức của tớ cơ..."

"Tiểu Bội, cậu kích động thế làm gì? Nhưng điều đó không quan trọng! Cậu biết không? Tớ tìm hiểu được một thông tin rằng mấy ngày cậu bị bệnh hai anh chàng đẹp trai nhà ta đều không đến trường! Nghe nói hình như họ đánh lộn bị thương thì phải, hình như hôm nay cũng không đi học... Cậu thân thiết với họ như vậy, có biết là tại sao không?".

Nghe xong tôi ngớ người, kể từ khi cùng Viêm Bân đi chúc mừng sự xuất hiện của Mộ Thiên Thần, tôi nhận thấy hai ngày xin nghỉ ở nhà là hai ngày thực sự yên tĩnh. Nếu là ngày trước, Viêm Bân vừa nghe tin tôi bệnh là hân nhất định sẽ đến nhà tôi, làm cho tôi vui... Nhưng giờ tôi bệnh ở nhà, lại không thấy hân đến, lạ thật, hóa ra là đánh nhau với người ta...

"Viêm Bân đánh nhau với ai?", tôi vội kéo tay áo Mộc Tuyết, hỏi.

"Hình như là... theo tớ dò hỏi được là với anh chàng mới chuyển trường đến... Mộ Thiên Thần".

Tôi nghe mà như sét đánh bên tai

Sau đó, nhiệt tình học tập của tôi biến đâu mất, giờ học nào cũng chả lọt tai, không hiểu sao, trực giác mách bảo tôi việc hai người họ đánh nhau hình như có liên quan đến cái gì đó... Suốt ngày hôm đó tôi cứ lo cho thương tích của họ, thật không hiểu nổi sao họ lại đánh nhau? Trước khi tôi bệnh, chẳng phải họ đã rất vui vẻ cùng nhau uống rượu chúc mừng trở thành anh em tốt hay sao? Sao giờ lại đánh nhau

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bày Tỏ Tình Yêu

Tôi đến nhà Viêm Bân, nhấn chuông cửa. Người mở cửa là di Tổng, người làm nhà hân. Tôi lễ phép chào di rồi hỏi thăm tình hình của Viêm Bân, di không đáp, chỉ dẫn tôi đến trước cửa phòng của Viêm Bân. Di bảo tôi: "Cô Tiểu Bội, cậu chủ ở trong đó". Tôi gật đầu, đứng tần ngần loay quanh trước cửa phòng hân, đặt tay lên cửa nhưng không hiểu sao không dám gõ... Cũng không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác không rõ ràng... Trong lúc tôi đang ngẩn ngừ thì có tiếng "choang choang" vang ra từ trong phòng tôi chẳng nghĩ ngợi gì nữa, xông vào phòng. Tôi thấy tay Viêm Bân nắm chặt, mu bàn tay đập vào gương chảy máu. Tôi vội lấy khăn giấy từ cái túi mang theo, quần lấy tay Viêm Bân, nước mắt tuôn rơi:

"Viêm Bân, đồ ngốc! Cậu làm gì thế? Cậu không biết đau à?".

Nào ngờ hân kéo tôi vào lòng, nói rất nghiêm túc:

"Em đau! Đau lắm chứ! Nhưng không phải đau tay, mà là đau lòng... Tiểu Bội, em không muốn gọi chị là chị là chị nữa, em chỉ muốn chỉ làm bạn gái em! Chị hiểu không?".

Tôi sững sờ, thì ra cảm giác lờ mờ không rõ mà tôi cảm nhận là đây... Tôi bất giác lấy làm khó xử trước hành động của Viêm Bân, ngày trước coi nhau như chị em, giờ nghĩ đến tình bạn trước đây sắp biến thành... vừa nghĩ đến đó, tôi vội đẩy Viêm Bân ra, tát cho hân một cái rồi tức giận:

"Viêm bân, cậu có biết mình đang nói gì không? Cậu trước đây đâu phải như vậy, cậu rất trong sáng, biết không? Sờ dĩ tôi nhận cậu làm đồ đệ, chính là bởi sự lạc quan của cậu đấy! Nhưng bây giờ cậu có còn là Viêm Bân mà tôi quen biết trước đây không?".

Nói rồi tôi ngồi xuống sàn nhà bật khóc

"Nhưng em thích chị mà! Chị biết không?"- Viêm Bân đang cúi đầu không nói, bất chợt ngẩng lên, nói rõ việc hân thích tôi đầy kiên quyết

"..." Tôi sững sờ, vốn tưởng anh chàng vui vẻ hoạt bát luôn quần quýt bên tôi này chỉ xem tôi như một người chị, thích chọc phá cho tôi vui. Nhiều khi tôi thật sự nghĩ có một cậu em trai như vậy rất hay, mặc dù đôi khi hân cũng làm tôi bức mình, nhưng hân cũng biết xin lỗi, khiến tôi vừa bức vừa vui... Mộc Tuyết thường thì thăm vào tai tôi là Viêm Bân thích tôi, nhưng tôi cứ nghĩ là nó ghen tỵ tôi có anh chàng đẹp trai như vậy quần quanh nên mới nói thế. Giờ

nghĩ lại... thật sự là tôi chậm hiểu quá

Nhớ lại trong quán bar Keiti, Viêm Bân đứng một bên, nghe lời trêu chọc trong lòng như có cảm giác ngọt ngào, nhưng khi thấy tôi có phản ứng như vậy thì bất giác thất vọng. Hắn đưa khăn giấy cho gã kia, miệng nói: "Ừ... sao chị ấy có thể là bạn gái của tớ được?"

"Tiểu Bội, Tiểu Bội...", Viêm Bân thấy tôi ngồi im, bèn đưa tay lên lắc vai tôi

"Không đâu, sao có thể... sao cậu có thể thích tôi được? Tôi là chị cậu mà?... ", tôi không thể tin nổi, thật không thể tin nổi... tôi gạt tay Viêm Bân xuống, lùi lại vài bước

"Tiểu Bội, thật đấy mà! Em thích chị! Mỗi lần tìm chị độ sức, em đều không thắng được chị, nên mới nhận chị làm sư phụ, chơi với chị lâu, em thấy được một con người khác của chị. Bề ngoài chị tỏ ra rất mạnh mẽ, nhưng lúc còn lại một mình, chị lại rất yếu đuối, chị dùng võ thuật để che dấu sự yếu đuối đó, em muốn bảo vệ chị!"

"..." Sự nguy trang của tôi đã không giấu được hắn, thật không ngờ một gã con trai bộc tuệch như hắn lại tinh tế đến như vậy, tôi kinh ngạc nhìn hắn

Nhưng tôi chỉ thích hắn như một đứa em trai thôi, chứ không phải tình cảm nam nữ... Nếu bây giờ không nói rõ cho hắn biết thì sau này cũng sẽ hại hắn.

Thế là tôi cho hắn biết điều tôi nghĩ trong lòng, thà một lần đau còn hơn đau dai dẳng.

Hắn nghe xong không phản ứng gì, chỉ cười trừ, rồi quay mình bỏ đi..

Tôi nhìn theo bóng dáng hắn, trông hơi gầy. Mặc dù bây giờ tôi từ chối khiến hắn bị tổn thương, nhưng có lẽ như thế là tốt nhất, tin rằng khi hắn đã hiểu rõ lòng tôi, một Viêm Bân đầy trong sáng sẽ trở lại..

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Một Viêm Bân Xa Lạ

Tôi hiểu được tình cảm của Viêm Bân đối với mình sâu sắc lắm... nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác. Tôi không hiểu mấy về tình yêu nhưng tôi biết nếu vì không muốn làm tổn thương hắn mà nhận lời, thì sẽ càng khiến hắn tổn thương sâu sắc hơn... Chẳng biết làm sao, tôi đành về kí túc xá, mệt mỏi ngã sấp xuống giường, không hiểu sao trong lòng thấy rất khó chịu... Tôi đã làm tổn thương Viêm Bân trong sáng... Tôi quán mình trong chăn, khóc thầm, để mặc nước mắt lăn dài trên má, Mộc Tuyết có vẻ đã nhận thấy sự khác lạ của tôi, bèn ngồi xuống cạnh giường an ủi:

"Tiểu Bội, tuy không biết cậu có chuyện gì, nhưng chắc tớ nghĩ có liên quan Viêm bân, không phải hai người đã cãi nhau chứ?".

"..."

Tôi không trả lời, chỉ thấy trong lòng có một nỗi đau khó tả, tôi không biết mình có mất đi người bạn tốt như Viêm Bân không, tôi sợ lắm... Tôi nhào vào lòng Mộc Tuyết bật khóc òa... Mộc Tuyết không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, vỗ về tôi..

NGÀY HÔM SAU

Không khí sáng sớm là trong lành nhất, vì sự ô nhiễm của ngày hôm qua đã bị quét sạch. Tôi đi dạo trên con đường đầy bóng cây của trường với tâm trạng trĩu nặng, đón những cơn gió thoảng qua. Khi cơn gió mơn nhẹ lên má, tôi bất giác thấy hơi buồn bã, nhưng khi chút buồn bã ấy trào dâng, tôi lại tự dối mình: Nhan Mộ Dung Bội, mi thật ngốc, mi tưởng mi hấp dẫn lắm sao? Viêm Bân đẹp trai thế, lo gì không kiếm được cô gái gấp nghìn lần mi? Mi còn ở đây buồn bã với cảm thương gì? Sắp cuối cấp rồi, cứ nghĩ đến chuyện này thì còn mặt mũi đâu nhìn cha mẹ?

Sau một hồi tự vấn, tâm trạng tôi đã khá hơn rất nhiều... Sau khi cùng Mộc Tuyết ăn sáng xong, tôi trở lại lớp học.

Vào đến lớp, bỗng có cảm giác khác lạ, không hiểu sao cứ thấy các bạn là lạ thế nào ấy, nhất là cánh con gái. Có mấy cô nàng vây quanh Tiểu La, con bé tự xếp mình vào hàng hoa khôi trường, tôi liếc nhìn nó rồi về chỗ ngồi. Không hiểu sao nó lại đến bên cạnh tôi, cạnh khế:

"Nhan Mộ Dung Bội, sao trong uể oải thế? bình thường hăng hái lắm cơ mà? Sao? Bị đá rồi hả?".

Tôi chẳng hơi sức đâu mà chấp nó, để mặc nó tự nói tự nghe... Tôi chỉ cắm đầu vào đọc sách. Thấy tôi không phản ứng gì, nó có vẻ không tin, liền giờ trò...

Nó cúi xuống, ra chiều thân thiện, nói;

"Cậu biết không? Hôm qua Viêm Bân hẹn tớ đi bar, hần nói hần rất thích tớ, còn nói muốn tớ làm bạn gái hần nữa! Cho nên..."

Nó đứng thẳng người, nói oang oang với cả lớp:

"Cho nên, giờ tớ là bạn gái của Viêm Bân!"

Cả lớp đều ngạc nhiên, vì lần nào Viêm Bân vào lớp cũng đều đến tìm tôi, mà lần nào Viêm Bân đến, Tiêu La cũng mon men đến bắt chuyện, nhưng Viêm Bân đều lạnh lùng quát "Biến!". Chúng nó đều tưởng người Viêm Bân thích là tôi, thế mà giờ lại biến thành Tiêu La... Ánh mắt chúng chuyển từ Tiêu La sang tôi, trong khi đó tôi chỉ lạnh nhạt buông một tiếng: "Ừm!"

Đúng lúc tôi buông ra tiếng đó thì Viêm Bân xuất hiện, tôi kinh ngạc quay đầu lại. thấy trong mắt Viêm Bân có một tia nhìn giận dữ, nhưng phần nhiều lại là buồn bã...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một Viêm Bân Xa Lạ 2

Chúng tôi nhìn nhau một hồi, Tiêu La thấy vậy bực mình, vội chạy đến trước mặt Viêm Bân, che mắt tầm mắt hần nhìn tôi. Nó đặt tay lên cổ Viêm Bân, nũng nịu nói: "Anh đến rủ em đi ăn sáng phải không? Anh thật tốt! em đang đói đây... ta đi ăn đi..."

Viêm Bân không nghe lời nó nói, chỉ nhìn tôi, nghĩ thầm: Tiêu Bội, xem ra em chẳng là gì đối với chị, em chẳng có chút địa vị nào trong lòng chị... em đau lòng lắm, tại sao... Em từng ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần em luôn ở bên chị, thì chàng trai trong lòng chị, chàng trai mà chị thường nói với em, sẽ có 1 ngày bị em thay thế, nhưng đó chỉ là suy nghĩ ngây thơ của em mà thôi. Trong lòng chị vẫn còn người ấy, mặc dù anh ta không bao giờ ở bên chị, mặc dù anh ta chỉ có vài hình ảnh nhạt nhòa trong ký ức chị, thế mà em không thể nào thay thế nổi... Tại sao? Chẳng lẽ em không tốt chút nào sao? chị khó thích em đến vậy sao?

Tôi nhìn Viêm Bân, thấy tia u buồn trong mắt hần không còn nữa, mà phần nhiều lại là... lạnh lùng, thù hằn...

Sự việc xảy ra tiếp theo đúng như tôi nghĩ, hần thật sự đã thay đổi...

Hần nặn ra nụ cười rất đều đặn, đặt tay lên vòng eo thon của Tiêu La, cười khà ố:

"Baby, em đói rồi thì ta đi ăn nào...", nói rồi hần hôn chụt một cái lên trán Tiêu La.

Cả lớp đều sững sờ trước hành vi của hần, Viêm Bân đã chuyển mục tiêu rồi sao?... Trong đầu đưa nào cũng hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng.. Ngay cả Tiêu La cũng ngây người nhìn hần, không ngờ Viêm Bân lại đối xử với mình như vậy, chẳng lẽ mình càng ngày càng trở nên hấp dẫn ư?

Chỉ có tôi bình thần trở lại chỗ ngồi, tiếp tục học bài.

Viêm

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Một Viêm Bân Xa Lạ 2

Viêm Bân thấy tôi không có phản ứng gì với họ, nên cũng không nói gì.

Chỉ có Mộc Tuyết ngồi bên cạnh là biết lòng tôi đau nhói như thế, không phải là vì tôi thích Viêm Bân, mà là vì Viêm Bân đã không còn là con người mà tôi biết trước đây nữa. Tại sao, tôi thực sự đã làm tổn thương hần? Hần trả thù tôi bằng cách tự làm tổn thương mình? Chẳng lẽ hần không hiểu làm như thế cũng sẽ làm tổn thương Tiêu La sao?

Mộc Tuyết ngồi xuống cạnh tôi, khẽ bảo:

"Không sao đâu... Tiểu Bội, có lẽ Viêm Bân thật sự thích Tiêu La đấy. Đó cũng chẳng phải là lỗi của cậu, cậu đừng buồn nữa... Còn có người bạn thân này ở bên cậu kia mà".

Tôi thật ích kỷ quá, sao lại cứ làm tổn thương những người yêu quý mình thế nhỉ? Tôi nặn ra một nụ cười, bảo Mộc Tuyết:

"Cảm ơn cậu, Mộc Tuyết".

"Khi khi..."

Và buổi sáng tạm thời kết thúc như thế...

Rất nhanh chóng, chuyện của Viêm Bân và Tiêu La được cả trường biết đến... Tôi và Mộc Tuyết đi đến ngõ ngách nào trong vườn trường cũng nghe chuyện Viêm Bân và Tiêu La ngọt ngào thế nào, khó coi ra sao... Chợt nghe đến chuyện đó là Mộc Tuyết lại lòi tôi bỏ đi nhanh.

Cuối cùng, tôi cũng tận mắt chứng kiến cảnh tượng khó coi của họ, đó là nơi tôi thích nhất - sân bãi lúc hoàng hôn buông xuống. Một mình nhắm mắt, giẫm trên vạch trắng, từ từ bước đi, xung quanh thật yên tĩnh...

Tan học, buổi tối tôi lòi Mộc Tuyết ra sân bãi, đối diện với đủ thứ chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi thực sự vô cùng mệt mỏi. Tại sao Viêm Bân lại đến nông nổi như vậy? Tại sao? Chẳng lẽ hắn còn không biết trong lòng tôi nghĩ thế nào ư? Trong lòng tôi mãi mãi chỉ có chàng trai ấy, mặc dù tôi đã quên dáng vẻ của anh ấy, mặc dù chỉ biết anh ấy từng xuất hiện trong cuộc đời tôi, nhưng điều tôi rõ nhất là tôi thực sự thích chàng trai ấy. Tôi sẽ chờ anh ấy xuất hiện, cho dù tôi không biết sẽ phải chờ đợi bao lâu... Anh ơi, giờ anh đang ở đâu? Anh có giống như em không? Em buồn bã đứng lặng một chỗ, nhìn lên bầu trời. Bầu trời đêm rất đẹp, những vì sao chỉ chít giữa không gian bao la. Nếu vẫn là cô bé ngây thơ hoạt bát như trước kia thì khi nhìn bầu trời đêm bao la này, tôi sẽ vô cùng phấn khích. Nhưng tôi bây giờ lại chẳng có chút cảm giác nào, chỉ muốn cứ thế chìm vào màn đêm yên tĩnh...

Nhìn từng cặp tình nhân đang tay trong tay nói với nhau những lời nhưng nhớ và yêu thương, tôi bất giác cảm thấy sự thừa thãi của mình, như thế thì có làm sao?

Đứng trên vạch trắng, tôi nhắm mắt lại, đi lần từng bước, rũ bỏ mọi điều vừa nghĩ ra khỏi đầu... Không còn gì có thể quấy nhiễu được tôi, Mộc Tuyết, cô bạn thân luôn lặng lẽ bên tôi. Nó hiểu rằng thứ tôi cần nhất bây giờ chính là cảm giác yên tĩnh. Sau khi một mình lặng lẽ suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, tôi của trước kia sẽ trở lại...

"Tiểu Bội...", Mộc Tuyết chợt kêu giật tôi lại, tôi vội mở mắt, đập vào mắt tôi chính là họ - Viêm Bân và Tiêu La... Tiêu La nghịch tay Viêm Bân, còn Viêm Bân thì rất lạnh nhạt, mặc Tiêu La muốn làm gì thì làm. Lúc Tiêu La đang định tựa vào lòng Viêm Bân, Mộc Tuyết thấy tôi sắp đụng vào họ nên kêu lên một tiếng... Mắt tôi nhìn chằm chằm vào họ, mắt Viêm Bân lộ vẻ kinh ngạc, mặc dù hắn biết tối nào tự học xong, tôi cũng đều ra sân bãi chơi một lát, nhưng hắn không ngờ tôi lại bắt gặp hắn và Tiêu La đang ngồi rất sát nhau. Tôi chuyển ánh mắt sang đôi tay đang nắm chặt của bọn họ, Viêm Bân vội buông tay Tiêu La ra. Về mặt chế giễu ban đầu của Tiêu La dần thay đổi. Nó đến trước mặt tôi, tức giận nói:

"Học sinh ngoan Nhan Mộ Dung Bội đây ư? Sao lại đến đây làm gì? Sao không về phòng chăm chỉ ôn bài đi? Cậu nên biết nếu cậu còn đứng đây, sẽ biến thành bóng đèn điện của tôi và Bân đấy! Ha ha..."

Tôi chẳng chịu lép vế, phản đòn nó:

"Thế ư? sao tôi chỉ thấy cậu nép mình vào người Viêm Bân thế nhỉ?"

Tiêu La nói không lại tôi, tức giận, luống cuống, chỉ buông được một tiếng:

"Cậu..."

Lúc này Viêm Bân đang đứng một bên bèn bước lại ôm eo Tiêu La, lạnh lùng nhìn tôi, miệng bảo Tiêu La:

"Chúng ta đi thôi... nói chuyện với hạng người này, làm mất cuộc hẹn bí mật của chúng ta".

Nói rồi, hai đứa bỏ đi... còn lại một mình tôi đứng chôn chân một chỗ...

Hắn dám nói tôi là "hạng người này", tôi đã làm gì sai chứ?

Tôi lùi lại mấy bước, Mộc Tuyết vội diu tôi, nói:

"Tiểu Bội, tìm dịp khác nói chuyện với Viêm Bân cho ra ngô ra khoai đi".

Tôi nhìn Mộc Tuyết, rồi gật đầu...

Chương 14: Tại Sao Vẫn Cứ Để Tâm Đến Chị Ấy? + Cuộc Nói Chuyện Với Viêm Bân

Sáng hôm sau, trên đường đến lớp, tôi cứ suy nghĩ mãi một vấn đề: Có nên nói chuyện đàng hoàng với hắn, cho hắn biết suy nghĩ của tôi mấy hôm nay không. Nhưng nếu thế thì lấy tư cách gì? Bạn bè? Một người chị? Hay là... Tôi thật sự không biết làm như vậy là đúng hay sai, nhưng hiện thực lại dẫn tôi đến trước cửa lớp hắn. Có lẽ là vì thói quen, hoặc có lẽ là vì tôi thực sự cho rằng nếu tôi không làm như vậy, chắc chắn sẽ để lại nỗi nuối tiếc... Tôi nhìn về phía chỗ ngồi của hắn, thấy hắn đang nói chuyện rất thân mật với mấy cô bạn trong lớp, nhưng tôi lại lơ mơ thấy được sự chán ghét họ trong mắt hắn, tôi bỗng cảm thấy buồn...

Hình như hắn đã trông thấy tôi, hơi sững người, nhưng rồi lại nói chuyện càng thân mật hơn với mấy cô nữ sinh kia. Tôi chẳng thể phản ứng gì, chỉ bình tĩnh bước vào lớp hắn, đánh bạo gọi hắn một tiếng. Hình như hắn không nghe thấy, hoặc hình như giọng tôi nhỏ quá. Tôi gọi hắn một tiếng, xung quanh yên lặng một lát, rồi Viêm Bân nhìn tôi, rồi lại quay đầu kéo tay cô nữ sinh gần hắn nhất để “nghiên cứu”, một số cánh tay khác bên cạnh lui lợt giờ ra. Tôi thật sự tức giận, tôi không biết nên nói gì làm gì. Hắn là gì của tôi? Mà sao tôi phải ngu ngốc tìm hắn nói chuyện? Giờ tôi đang làm cái gì thế nhỉ? Tôi có cần thiết phải làm như vậy không? Tôi đành quay mình bỏ đi...

“Vậy là con Mộng Bội có thể sẽ không đến quấy rầy hoàng tử Viêm Bân nữa. Ngày trước thấy nó gai mắt lắm, giờ thì tốt rồi, hoàng tử Viêm Bân không thèm để ý đến nó nữa”.

“Phải đấy, phải đấy, từ lâu đã thấy nó gai mắt lắm, cậu mình có tí nhan sắc nên lúc nào cũng quần lấy hoàng tử Viêm Bân, lần nào thấy nó dày mặt bám lấy Viêm Bân, tớ chỉ muốn cho nó một trận...”

“Phải, phải, bây giờ thì sẽ không còn thế nữa! Các cậu nhìn hoàng tử Viêm Bân kia, giờ đã là của chúng ta. Viêm Bân vừa rồi chẳng thèm để ý đến nó, có nghĩa là Viêm Bân cũng biết nó chẳng phải là cái thứ gì...”

“...”

Tôi nghe xong, cảm thấy bức mình. Tôi luôn quần lấy hắn bao giờ? Chính hắn trước đây vô công rồi nghề lảng xa8ngq uanh tôi đấy chứ? Tôi chẳng là cái thứ gì? Chỉ cậu có tí nhan sắc? Mặt dày? Tức quá, tôi muốn xem Viêm Bân có nghĩ như vậy không, rằng tôi là con bé hư hỏng? Bèn quay người lại, chỉ ngón tay vào Viêm Bân, quát:

“Viêm Bân, tôi cho cậu 1 phút, cậu bước ra đây cho tôi! Tôi có chuyện muốn nói với cậu, đợi cậu ngoài sân bãi!”. Nói xong, chẳng thèm nhìn phản ứng của Viêm Bân, tôi quay người rời khỏi lớp hắn. tôi không muốn ở thêm phút nào nữa...

Viêm Bân tuy vẫn còn oán hận vì tôi từ chối hắn, nhưng dù sao hắn vẫn thích tôi, nên gạt tay mấy đứa con gái kia ra, lòng hậm hực: Tại sao? Mình vẫn không dứt chị ấy ra được? Tại sao mình vẫn cứ để tâm đến chị ấy? Tại sao? Đạp đổ băng ghế bên cạnh. Hắn ra sân bãi.

Cuộc nói chuyện với Viêm Bân

Ngoài sân bãi

Tôi đến sân bãi, chỉ cảm thấy khung cảnh trước mặt bỗng chốc khác trước. Tôi chẳng hiểu tại sao, có lẽ là do tâm trạng...

Viêm Bân đứng sau lưng tôi, lạnh nhạt hỏi:

“Có chuyện gì?”

Tôi biết lúc này hắn chẳng muốn gặp tôi tí nào, nhưng tôi vẫn “thiện chí” bắt hắn ra đây để nói chuyện đàng hoàng. Tôi tự khích lệ mình, quay người lại, vung tay cho hắn một cái tát.

Viêm Bân sững sờ, nghi hoặc nhìn tôi. Miệng hắn áp ứng:

“Sao lại đánh tôi? Chị là gì của tôi?”

“Có lẽ cậu nói đúng, tôi chẳng là gì của cậu cả, nhưng tôi phải làm vậy. Cậu có biết bây giờ cậu đáng ghét thế nào không? Viêm Bân ngày trước đâu rồi? Trong ấn tượng của tôi, Viêm Bân là chàng trai rất trong sáng, còn bây giờ thì sao? Đánh nhau, trăng hoa... nực cười thật. Sao cậu lại ra nông nổi này?”.

“Phải, thế đấy! Tôi bây giờ thế đấy, nhưng tôi như vậy, chị có để ý không? Cũng như trước đây, chị chẳng qua cũng chỉ coi tôi là em trai mà thôi, chẳng phải thế sao?”.

Viêm Bân nói đúng, tôi coi hần như em trai, nên giờ tôi mới tìm hần để nói chuyện... Tôi sực sực nói:

“Viêm Bân, tôi biết có lẽ là do tôi nên cậu mới ra nông nỗi này, nhưng không có tôi, cậu vẫn có thể tìm được cô gái khác tốt hơn mà? Đúng không?”

Tôi quay người lau nước mắt, trong lòng hối hận sao ngày trước không sớm cho hần biết cảm giác của tôi? Sớm cho hần biết, hần sẽ không lún sâu như thế...

Viêm Bân nhìn người tôi rung lên vì khóc, hần ôm lấy tôi từ phía sau. Có một nỗi buồn mênh mang khó tả trong giọng nói của hần:

“Tiểu Bội, chị đừng khóc, chị có biết nước mắt của chị quan trọng thế nào đối với em không? Mỗi lần nhìn thấy chị khóc, em lại muốn bấm cái tên khiến chị khóc thành muôn mảnh, nhưng giờ người khiến chị khóc lại là em, em đau lòng lắm, chị biết không? Nhưng không hiểu sao, thấy chị khóc bây giờ em lại thấy vui, chị để ý đến em, đúng không?”

“Đương nhiên là tôi để ý đến cậu rồi! Thấy cậu tệ hại như vậy, tôi buồn lắm, cậu biết không? Nhưng mà...”

Tôi vùng khỏi cái ôm của hần, quay người lại, đưa tay lau nước mắt trên mặt, nhìn Viêm Bân, một tên con trai đã khóc vì tôi, vẫn là anh chàng đẹp trai được cả trường thích, tôi thật không biết tôi nên mừng, hay là...

Lúc này, mưa phùn lất phất rơi trên mặt tôi, lạnh quá, tôi bất giác run lên. Tôi nhìn thẳng vào Viêm Bân, nói:

“Là bạn của cậu, tôi không muốn mất cậu, tôi rất hy vọng Viêm Bân của ngày trước sẽ trở lại, cậu biết không? Cậu hãy nhìn lên trời, tâm trạng tôi bây giờ chính là như vậy, nhưng tôi hy vọng ngày mai tâm trạng của cậu và tôi sẽ như câu vồng sau mưa. Đến khi đó tôi vẫn là chị cậu, cậu vẫn là đứa em tôi yêu quý nhất, cậu hiểu không? Viêm Bân...”

Viêm Bân không phản ứng gì, chỉ ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời.

Nói xong tôi quay người bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Món Quà Bí Ẩn

Món quà bí ẩn

Ngày hôm sau

Nhờ chuyện ngày hôm qua nên tôi không còn “u buồn” nữa, trên đường đến lớp còn ngâm nga.

Vừa vào lớp, đã thấy rất nhiều người vây quanh bàn tôi, tôi nghi hoặc bước đến. Mộc Tuyết thấy tôi, bèn lôi tôi đến chỗ ngồi rồi bảo:

“Tiểu Bội, cậu nhìn này, cái này không biết ai gửi đến? Vừa vào lớp đã thấy trên bàn cậu. Cậu mở ra xem nào”.

Tôi ngơ vác nhìn Mộc Tuyết, có ý hỏi món quà này tặng tôi ư? Mộc Tuyết gật đầu. Tôi nhìn gói quà trước mặt, thấy trên đó còn có 1 tờ giấy, tôi cầm lên, mở ra, trên tờ giấy viết:

“Vô sò nhỏ, còn nhớ mình không? Cái xích đu hồi nhỏ, cái chuông gió hồi nhỏ và cả bức thư trong lọ hồi nhỏ nữa...”

Không có chữ ký, tôi chỉ cảm thấy hơi quen quen, trong đầu có 1 cậu bé, dắt tay tôi, chạy trên bờ biển xanh thẳm, cười rất vui vẻ. Cậu bé ấy quay đầu lại nhìn tôi, nhoeo miệng cười, dưới ánh nắng chiều, tôi không nhìn rõ mặt hần.

Mộc Tuyết thấy tôi ngây người nhìn tờ giấy, bèn lay tôi, tôi mới giật mình, túm lấy tay Mộc Tuyết, phấn khích nói:

“Mộc Tuyết, cậu có còn nhớ giấc mơ và chàng trai mà tớ từng nói với cậu không?”

Mộc Tuyết gật đầu.

Tôi vội nói:

“Món quà này là cậu ấy tặng cho tớ, cậu ấy vẫn nhớ tớ, cậu ấy biết tớ ở đây... Nhưng mà... tớ chỉ giữ được vài mảnh ký ức thôi...”

Mộc Tuyết thấy tôi như vậy thì vội chỉ vào món quà, nói:

“Tiểu Bội, cậu xem cậu ấy tặng cậu cái gì?”

Nghe lời Mộc Tuyết, tôi gạt đầu. Bèn mở gói quà ra, thấy trước mắt là 1 cái hộp kiểu giả cổ, mở ra xem, thì ra là những “bức thư trong lọ” mà chàng trai đó nói. Tôi cầm lên 1 cái, rút nắp lọ, lôi ra 1 tờ giấy, trên đó viết: “Chúng ta mãi mãi là bạn tốt”. Nét chữ nguệch ngoạc non nớt, chắc là viết hồi nhỏ, hoặc là anh ấy viết, hoặc là tôi viết. Những tờ giấy trên mấy cái lọ còn lại viết “Chúng ta sẽ tìm thấy nhau”, “Tạm biệt nhé, vô sò con”, đến cái lọ cuối cùng, tôi mở ra thì thấy không như mấy tờ khác, đây chắc là tờ kết, trên đó viết:

“Vô sò con, tớ từng nói nhất định sẽ tìm thấy cậu mà. Tớ đã làm được, tớ thật sự đã gặp cậu, cậu có cảm nhận được không? Tớ không nói hiện giờ tớ là ai, cậu có tìm được tớ không?”.

Cậu ấy hiện đang ở bên tôi, cậu ấy là ai nhỉ? Tôi cười sung sướng, nhưng sau đó lại bất giác hơi buồn... Xin lỗi, chàng trai, tôi đã quên cậu, xin lỗi, tôi chỉ còn vài mảnh ký ức về cậu, tôi không tìm được cậu đâu, cho dù cậu ở bên cạnh tôi, tôi cũng không cảm nhận được...

Tôi gục đầu lên vai Mộc Tuyết, bật khóc, nói:

“Mộc Tuyết, sao bây giờ tớ quên mất cậu ấy rồi, làm sao đây, cậu ấy hiện đang ở bên tớ, mà tớ lại không biết cậu ấy là ai... Làm sao bây giờ?”.

Mộc Tuyết thấy tôi như vậy, bèn giật lấy tờ giấy trong tay tôi đọc, rồi an ủi:

“Đừng buồn nữa, Tiểu Bội. Từ Viêm Bân cho đến anh chàng trong ký ức này, tớ không biết cậu đã chảy bao nhiêu nước mắt rồi, đừng khóc nữa. Giờ cậu ấy đã tìm được cậu thì chắc chắn sẽ ra mặt thôi, dù cậu không tìm thấy cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ đích thân cho cậu biết cậu ấy đã quay trở lại. Tin tớ đi, chắc chắn cậu ấy sẽ đến bên cậu”.

Tôi nhìn Mộc Tuyết gạt đầu. Nhìn những bức thư trong lọ trên bàn, tôi lại cười sung sướng. Nghĩ bụng: Chàng trai, giờ cậu đã tìm thấy tôi, tin chắc dù tôi không đích thân tìm thấy cậu, cậu cũng sẽ xuất hiện thôi... Tôi sẽ đợi cậu, tôi cũng sẽ nỗ lực nhớ lại từng chi tiết hồi chúng ta còn bé...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Những Bức Thư Trong Lọ

Tôi nén lòng, lấy ra một tờ giấy, viết:

“Chàng trai, ký ức xưa tôi đã vô tình quên mất, chỉ còn lại một vài mảnh vụn, tôi đã quên hình dáng cậu, nhưng vẫn còn nhớ nụ cười của cậu; tôi đã quên mất tên cậu, nhưng vẫn nhận thấy cậu quan trọng nhường nào đối với tôi; tôi đã quên mất... Mười hai năm đã trôi qua, chúng ta đều đã lớn... Tôi rất vui vì cậu vẫn nhớ tôi, thậm chí còn tìm được tôi nữa, nhưng tôi lại... Chiếc xích đu, những bức thư trong lọ, những mảnh vỏ sò nhỏ... Cảm ơn cậu đã cho tôi những ký ức tốt đẹp ấy, tin rằng có duyên, tôi sẽ nhận ra cậu!”.

Viết xong, tôi bỏ tờ giấy vào trong lọ, đặt vào hộp.

Tan học

Tôi đến chỗ mà tôi thấy quan trọng nhất – bờ biển (tôi không biết đây có phải là nơi tôi từng đến cùng cậu ấy không, nhưng vẫn cảm thấy thật thân thiết). Bờ biển này rất đẹp. Nước biển xanh biêng biếc, rất trong, sóng biển xô bờ cát trắng, phóng tầm mắt nhìn ra, trời và biển quyện thành một đường trải dài. Mặt trời chiếu soi bóng dưới biển, dưới biển dập dềnh theo gió làm vầng hồng vỡ tan ra thành nhiều mảnh.

Thu lại tầm mắt, thấy một người đang bước đi trên bờ biển, trông hơi quen, tôi bước đến. Lại gần mới phát hiện ra là “Mộ Thiên Thần!”. Tôi lại gần hán, chào:

“Hi! Mộ Thiên Thần, sao cậu lại đến đây có một mình? Chắc là đang đợi bạn gái phải không?”. Tôi ngạc nhiên, lạ thật, tôi chưa bao giờ hỏi những chuyện như thế này, sao lại hỏi hán nhỉ? Tôi cắn ngón tay cái, nhìn hán, thấy hán chỉ nhìn tôi như trâu chọc. Lạ thật, sao hán lại nhìn tôi như vậy? Chưa bao giờ thấy mỹ nhân sao? Thật là...

“...”

“Sao cậu không trả lời tôi? Chẳng lịch sự chút nào... Nhưng mà, bậc đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, bỏ qua cho cậu đó...”.

Tôi chỉ trách thầm trong lòng, thấy hắn không có ý định trả lời mình, tôi đành thôi, quay mình bỏ đi.

Tôi vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, thấy Mộ Thiên Thần cứ nhìn tôi chăm chăm, đồ ngốc! Sao cứ nhìn mình như vậy? Mặt mình bị nhọ nôi à? Lạ thật... Tôi quay đầu lại, sờ lên mặt mình, chắc chắn trên mặt không có thứ gì mới yên tâm bước đi...

Hắn có vẻ chẳng để tâm, nhìn theo bóng tôi bước đi.

Tôi cúi gầy, đến bên biển, nhìn ra đại dương mênh mông, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng sóng biển, một cảm giác thật êm đềm! Mở mắt ra, thấy trên bờ biển có rất nhiều vỏ sò, bèn ngồi xuống, nhặt lên một cái, đặt bên tai, nghe thấy tiếng sóng vẫn đang rì rào hết như vừa rồi. Vỏ sò có thể truyền đạt tất cả, chỉ cần nói tâm sự giấu kín của mình vào vỏ sò, để nó chuyển lời lại. Tôi thì thầm với vỏ sò:

“Vỏ sò ơi, chàng trai mà tôi quen biết ấy, vỏ sò có biết không? Tôi đã lạc mất cậu ấy, vỏ sò có thể cho tôi biết hiện cậu ấy đang ở đâu không? Tôi nhớ cậu ấy lắm! Tôi rất muốn cậu ấy trở lại bên tôi, thật sự rất muốn...”

Chưa nói xong, tôi đã buồn bã không nói thêm được nữa, chỉ biết gục đầu lên đầu gối, khóc...

Lúc này, tôi tự nhủ: Nhan Mộng Bội, có phải là không bao giờ còn gặp lại cậu ấy nữa đâu, mi khóc cái gì? Hôm nay cậu ấy đã tìm thấy mi, chẳng phải là nên vui mừng hay sao? Đồ ngốc!

Thế là tôi lại nhẹ nhàng vui cái vỏ sò xuống cát, tin chắc vỏ sò sẽ chuyển lời giúp tôi...

Phải làm việc chính thôi. Tôi lấy trong cặp ra cái hộp chàng trai ấy đã gửi tặng tôi, mở ra, cầm chiếc lọ chứa tờ giấy tôi viết trong tay, nhắm mắt lại, nghĩ thầm:

“Bức thư trong lọ, ta đã quên mất cậu ấy, hy vọng mi giúp ta chuyển điều ta viết và ta nghĩ đến cậu ấy”.

Rồi ném chiếc lọ xuống biển...

Nhìn theo chiếc lọ được ném ra vẽ thành một hình vòng cung trên không trung, cuối cùng rơi tõm xuống biển, chớp mắt nó đã biến mất khỏi tầm mắt tôi theo sóng biển dập dềnh.

Ở nơi xa, trong rừng cây có một bóng dáng đang dõi theo tôi, ánh mắt hắn chuyển từ tôi ra biển, nhìn về cái lọ phía xa...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tiêu La Chuyển Trường

Ngày hôm sau

Đến lớp, tôi ngồi vào chỗ, chuyên tâm học bài như mọi khi. Lúc này, Mộc Tuyết từ ngoài học tốc chạy vào, hồn hển réo tên tôi:

“Tiểu Bội Tiểu Bội... hồng hét rồi, hồng hét rồi...”

Tôi bình tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn về hót hải của Mộc Tuyết, vội hỏi:

“Mộc Tuyết, có chuyện gì thế, sao hét ha hét hả vậy?”

“Hình... hình... hình như Viêm Bân và Tiêu La chia tay nhau rồi, nên Tiêu La buồn lắm, nó nghĩ là cậu đang phá hoại mối quan hệ giữa hai đứa nó, nên bảo sẽ tính sổ với cậu. Tớ biết cậu “vô công” cao cường, nhưng vẫn phải báo cho cậu một tiếng để chuẩn bị tâm lý”.

Ra là vậy. Tôi nghĩ bụng: Chắc là Viêm Bân đã nghe lời tôi, Viêm Bân trong sáng đã trở lại.

Tôi vội báo Mộc Tuyết ngồi xuống, nó vì tôi chuẩn bị tâm lý mà chạy học tốc như vậy, thật cảm động quá.

Vừa bình tĩnh được một lát thì Tiêu La vào lớp. Nó giận dữ nhìn tôi, đá cái băng ghế bên cạnh (thật không hổ là người thích Viêm Bân, đều thích đá ghế cả (^_^)). Tôi liếc nhìn nó, rồi trở lại chỗ học bài.

Tiêu La lúc này chắc đang giận lắm, bước lại gần giật quyển sách trong tay tôi cho rơi xuống, nói:

“Nhan Mộng Bội, cậu dựa vào cái gì mà làm như vậy? Cậu có biết tôi thực sự thích Viêm Bản không? Tôi biết trước đây tôi chỉ là con bé xấu xa trong mắt các người, một đứa chỉ biết đùa cợt tình cảm của người khác. Nhưng lần này tôi thực sự nghiêm túc! Sao cậu lại bảo Viêm Bản chia tay? Tại sao? Tôi nọ nần gì cậu?”.

Nhìn đứa con gái trước mặt đang khóc lóc để cứu vãn tình yêu, đứa con gái mà trong ấn tượng của tôi luôn rất mạnh mẽ ấy lại đang yếu đuối trong tình yêu, tôi không biết nói gì, tôi nghĩ Viêm Bản đã chia tay Tiêu La, thì có lẽ hẳn đã nghĩ thông. Hôm nay nhất định hẳn sẽ tìm đến tôi, tin rằng nhìn thấy cô gái yêu hẳn thế này, có lẽ hẳn sẽ biết yêu một người là cảm giác như thế nào... Có lẽ tôi còn có thể hàn gắn hai người họ lại. Giờ hãy gượng đáp lời đã, để Tiêu La thổ lộ hết tình cảm trong lòng nó với Viêm Bản! Bây giờ chỉ có thể hy vọng Viêm Bản mau đến...

“Sao cậu không nói gì?”.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, Viêm Bản xuất hiện trước cửa lớp, tôi nhìn hẳn một cái rồi lại nhìn Tiêu La, hỏi:

“Cậu rất thích Viêm Bản phải không?”.

“... Đương nhiên, từ lần đầu gặp cậu ấy, tôi mới hiểu được ý nghĩa đích thực của hai từ “trong sáng”, mỗi lần chỉ cần nhìn thấy cậu ấy cười, tôi lại cảm thấy vui hơn gấp trăm nghìn lần cậu ấy. Mặc dù lần nào cậu ấy cũng chỉ vui cười trước mặt cậu, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần cậu ấy cười là tôi rất vui; còn khi thấy vẻ buồn bã của cậu ấy vì bị cậu từ chối, tôi đau lòng lắm, như bị vạn mũi tên đâm vào tim vậy. Tôi thật không biết, tôi phải an ủi cậu ấy như thế nào, nên đành lặng lẽ theo cậu ấy, lo cậu ấy sẽ làm chuyện ngốc nghếch gì đó...”.

Viêm Bản nghe xong hơi giật mình, cậu thật sự không biết thì ra Tiêu La lại thật lòng thích mình như vậy, còn tưởng Tiêu La chỉ vì... Giờ mình coi như đã hiểu, thì ra cảm giác yêu một người lại như vậy... Nhưng mình hầu như không có cảm giác đó với Tiêu La. Viêm Bản đến gần Tiêu La, lạnh lùng buông một câu xin lỗi:

“Xin lỗi, Tiêu La! Tôi không biết cậu lại thích tôi đến vậy, tôi cứ tưởng... Nhưng chúng ta có thể làm bạn tốt của nhau...”.

“Viêm Bản, tôi rất vui vì mấy ngày hôm nay được ở bên cậu, mặc dù tôi chỉ là công cụ để cậu trút giận lên Tiểu Bội. Không sao, cậu thật sự không cần phải xin lỗi tôi... Tôi hiểu cả mà...”.

Nói rồi Tiêu La quay người bỏ đi...

Nhìn theo hình bóng nó, tôi chợt dấy lên lòng sự thương cảm. Những người con gái bị tổn thương trong tình yêu đều như vậy, cho dù bình thường đều tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong lòng họ vẫn cần có người che chở, bảo vệ...

Mấy ngày sau có tin Tiêu La chuyển trường. Có lẽ đó cũng là cách giải quyết tốt nhất đối với nó... Rồi bỏ cái nơi khiến nó đau buồn này, đến một miền đất mới, chắc hẳn Tiêu La xinh đẹp sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về nó...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tình Yêu Thì Không Thể Gượng Ép + Mộ Thiễn Thần Xuất Hiện

Có lẽ kết quả như vậy là tốt nhất đối với Tôi ngày sau này đều là sự khởi đầu mới, không phải gặp người con trai khiến nó ngày đêm nhung nhớ, cũng không cần mỗi ngày phải giả vờ kiên cường nhìn người con trai mình thích qua lại với người con gái khác. Và như thế, Tiêu La chuyển đi. Viêm Bản trở lại bên tôi. Hẳn cũng đã nghĩ thông suốt, không còn ngờ nghệch thích tôi nữa. Hôm đó sau khi Tiêu La đi rồi, Viêm Bản đến trước mặt tôi, lau nước mắt cho tôi – vì cảm động nên tôi rơi lệ. Hẳn vừa lau nước mắt cho tôi vừa nói:

“Tiểu Bội, em từng bảo nhìn thấy chị khóc là em đau lòng lắm. Đừng khóc nữa nhé”.

“Lẽ nào cậu không hiểu lòng Tiêu La sao? Cậu có biết mất đi người mình yêu mà lại phải giả vờ kiên cường là điều khó khăn thế nào không? Sao cậu không biết trân trọng nó? Tại sao?”. Nói rồi, tôi gạt tay Viêm Bản ra, quay người bỏ đi.

Viêm Bản nhìn theo bóng tôi, nước mắt bỗng như tuôn rơi, rồi ngẩng đầu 45 độ nhìn lên trời. Hẳn dùng tay phải gạt nước mắt, quay sang nhìn tôi, cười nhạt:

“Hừ... Thế còn chị? Chị chẳng phải cũng thế hay sao?”

Nghe hẳn hỏi, tôi sửng sốt, ừ nhỉ? Lẽ nào tôi không phải như vậy? Viêm Bản thích tôi như thế, nhiều lần bị tôi làm tổn thương, thế mà tôi lại không mấy may động lòng, chỉ suốt ngày nhớ đến chàng trai trong mấy mảnh ký ức đó. Cho dù Viêm Bản đã làm biết bao nhiêu việc cho tôi, tôi cũng chỉ giả vờ

không có chuyện gì xảy ra, dù mấy việc hấn làm khiến tôi rất cảm động, nhưng tôi vẫn không thể thích hấn. Thế mà giờ đây tôi lại “lươn ngoan đi chê chạch dật”...

“Hừ... ừ nhì... tôi cũng thể thôi mà. Tôi có tư cách gì mà dạy đời cậu?”.

Tình yêu thì không thể miễn cưỡng, miễn cưỡng thì không bao giờ hạnh phúc.

Viêm Bân bước lại ôm lấy tôi từ phía sau, gục đầu vào vai tôi, nói:

“Tiểu Bội, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện của Tiêu La, chúng ta trở lại ngày trước được không? Em vẫn sẽ bên cạnh chị, che chở cho chị. Lúc chị buồn, em sẽ kể rất nhiều câu chuyện cười cho chị vui; khi chị giận, em sẽ làm cái bao trút giận, để chị hạ giận, được không? Việc của Tiêu La là em không đúng, em không nên vì giận chị mà làm tổn thương một cô gái ngây thơ trong trắng, cho dù em biết cô ấy thật lòng thích em. Chúng ta hãy trở lại như trước kia, nhé!”.

“Trước kia ư?...”.

“Phải... Nhưng mà lần này, em không còn là em trai của chị nữa, em sẽ luôn che chở cho chị, làm sứ giả bảo vệ chị, làm kỵ sĩ của chị, được không? Đến khi chị tìm được nửa kia của mình, em sẽ ra đi”.

“Chúng ta còn có thể trở lại được ư? Chúng ta còn phải lừa dối mình như vậy đến khi nào nữa?”.

“Không phải, sao chúng ta lại lừa dối mình cơ chứ? Việc của Tiêu La đã qua rồi, cô ấy sẽ tìm được người con trai phù hợp với cô ấy”.

“Viêm Bân, thực ra cậu cũng có thể tìm được cô gái tốt hơn tôi mà...”

“Được được... em không ép chị nữa...”.

Và, mọi thứ lại trở lại như trước. Thế nhưng, bây giờ đã tốt hơn ngày trước. Viêm Bân đã lớn, tôi cũng không còn phải lo lắng cho hấn nữa.

Sắp thi giữa kỳ, tiếng phấn của thầy cô khua lạch cạch liên hồi trên bảng, các bạn ở dưới cũng hí hoáy viết...

Cuối cùng tiếng chuông hết giờ cũng vang lên...

Thầy giáo còn chưa cho nghỉ, mọi người đã ò ạt lao ra khỏi lớp... Tiết sau là giờ sinh hoạt, cũng là tiết cuối cùng ngày hôm đó, nên sau mấy giờ "mệt mỏi" với mấy tiết đầu, tiết này coi như có thể hoạt động cho rã gân cốt.

Nhưng tôi thì mệt mỏi gục dưới bàn không buồn nhấc chân tay, miệng rên:

"Tại sao? Tại sao cuộc sống trung học lại mệt thế này? Mình sắp quy rồi... ôi... ai cứu tôi với..."

Mộc Tuyết nghe tôi rên rỉ, bước lại bắt chước dáng vẻ của thầy giáo, bảo:

"Hừ... Bạn Nhận Mộng Bội, để thi đại học thuận lợi, để tìm được công việc tốt sau khi tốt nghiệp đại học, vì tương lai tốt đẹp của em, vất vả bây giờ có đáng gì... Chúng ta phải lấy làm vinh hạnh, ba năm vất vả đổi lấy cả đời hạnh phúc sau này không đáng sao..." Chưa nói hết bài trường thiên đại luận mà thầy thường nói, Mộc Tuyết đã không nhịn được, phá lên cười.

Tôi thật sự khâm phục nó, cũng thật khâm phục thầy giáo. Sao lại nói được một bài thuyết giáo trường thiên đến thế.

Trong lúc chúng tôi đang phá lên cười sảng khoái (^_^), thì nghe một tiếng đá cửa. Nhìn về phía tiếng động, hóa ra là hấn - Mộ Thiên Thần. Đã lâu lắm không thấy hấn đi học! Từ lần trước sau khi nghe nói hấn và Viêm Bân đánh nhau, hấn chưa từng đến trường. Chúng tôi lại tưởng hấn chuyển trường rồi chứ! Nhưng giờ thì, vừa đến lớp, hấn đã phá hoại tài sản công cộng.

Với tư cách là lớp trưởng, tôi buộc phải nói chuyện với hấn. Nhưng hấn chẳng thèm đếm xỉa gì đến cái cửa đó, thoi cho xin mà, cửa thì cũng biết đau chứ! Nếu cậu là cửa, để tôi đá một cái thử coi... Hấn bước đến chỗ ngồi (tức là cạnh chỗ tôi), tôi quay đầu lại, mỉm cười nói:

"Bạn Mộ Thiên Thần, vui lòng nghĩ hộ cảm giác của người khác đi. Cứ cho cánh cửa chỉ là một vật vô tri, nhưng nếu cậu và nó đổi chỗ cho nhau, cậu sẽ cảm thấy thế nào?"

Mộ Thiên Thần chỉ liếc xéo tôi một cái, rồi lại quay đầu đi.

Tôi tức quá, đập bàn một cái, hét lên :

"Mộ Thiên Thần!"

Mộ Thiên Thần nhìn tôi như chọc tức, "lịch sự" nói:

"Thưa lớp trưởng, cậu cũng có thể nghĩ hộ cảm giác của cái bang không? Nếu cậu và nó thế chỗ cho nhau, cậu sẽ cảm thấy thế nào?".

"Tôi...", tôi nhìn bàn tay mình, sau khi nghe hắn nói vậy, tôi vội rút tay lại, bọn Mộc Tuyết đều phá lên cười. Tôi tức giận nhìn Mộ Thiên Thần, không nói lại hắn, tôi đành quay người ra khỏi lớp, đến hành lang cho người giận (tôi thật sự lo lắng, ngồi gần hắn sớm muộn cũng có ngày tôi chết vì tức).

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thích Oan Gia + Bức Thư Tình

Ngoài hành lang

Tức quá tức quá đi mất! Có khi nào mình thua đâu! Thế mà hôm nay lại không nói năng gì được trước cái gã Mộ Thiên Thần này, mình thật sự đã thua! "Mộ Thiên Thần, đồ đáng ghét! Chết tiệt...". Mộc Tuyết cũng theo tôi ra ngoài hành lang, tức cười nhìn tôi: "Tiểu Bội, sao thế? Gặp đối thủ rồi nhé! Ngày trước đối đầu với cậu, tớ chẳng bao giờ nói lại cậu, nhưng giờ thì coi như cậu tìm được kỳ phùng địch thủ rồi... (^_^) Hi hi". Tôi nhìn vào lớp học, nhìn về chỗ hắn, thấy hắn lại đang ngủ giống như trong lớp học thế. Không hiểu sao, nhìn hắn, tôi lại có cảm giác như đã từng quen biết. Tôi lắc đầu, nghĩ bụng chắc là mình nghĩ ngợi nhiều quá, chẳng qua chỉ mới quen biết hắn trong học kỳ này, sao có thể có cảm giác đó chứ? Mộc Tuyết nhìn cái vẻ lạ lùng của tôi, phá lên cười. Tôi quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: "Sao? Có gì đáng cười thế?". Mộc Tuyết chỉ tay về phía Mộ Thiên Thần đang ngủ trong lớp, rồi lại chỉ vào tôi. Tôi còn chưa kịp hiểu ý nó, nó đã che miệng cười. Tôi thật sự không hiểu nó muốn nói gì, nhìn nó cười vui vẻ, tôi liền túm vạt áo nó lắc lắc, nũng nịu: "Mộc Tuyết ơi, Mộc Tuyết à, cho tớ biết đi mà. Vừa rồi cậu chỉ hắn rồi lại chỉ vào tớ là nghĩa làm sao?". Mộc Tuyết bắt đầu nhìn tôi nói: "Đúng là đồ ngờ nghệch về tình yêu, ngày trước từ bỏ anh chàng Viêm Bân đẹp trai hiếm có, thế mà bây giờ việc này lại không nhận ra. Thảo nào cậu có người bạn chỉ số thông minh cao như tớ. Cậu làm nền cho tớ, nhưng sao chẳng có anh chàng đẹp trai nào thích tớ cả? Lẽ nào là trời ghét anh tài?". Ôi trời ơi, đáng lẽ tôi phải than thở sao lại có cô bạn tự yêu mình đến thế mới phải chứ... Tôi không vặn hỏi nó nữa, mà quay người bước vào lớp. Mặc kệ hắn ghê gớm hay là ngốc nghếch hơn tôi, dù sao chỉ cần tôi là chính mình là được... Tôi ngồi vào chỗ, nhìn Mộ Thiên Thần, thấy hắn vẫn đang ngủ, tôi dùng ngón tay chọc hần hần cầu nhàu: "Làm cái gì thế?". "Mộ Thiên Thần, với tư cách là lớp trưởng, tôi hỏi cậu sao mấy hôm nay không đến trường?". Tôi thận trọng hỏi: "Thưa lớp trưởng đại nhân, tiểu nhân cũng muốn hỏi đại nhân một chút", Mộ Thiên Thần chọc ngoáy. "Cái gì? "Hắn quay người sát lại gần tôi, tôi cũng chỉ còn cách lùi lại, nhưng chiếc ghế băng cũng chỉ dài có bấy nhiêu, tôi bèn dùng tay giữ hắn ở một khoảng cách. Hắn bỗng đứng dậy, bỏ đi, đến cửa, hắn quay lại hỏi: "Xin hỏi... Nhà cậu ở bờ biển phải không? Cái quần rộng thế..." "Gi cơ?", tôi ngây người, hắn lại nói tôi là... "Đáng ghét...". Mộ Thiên Thần không thèm đếm xỉa đến tôi, quay người bỏ đi. Mộc Tuyết đang đứng ở hành lang thấy chúng tôi như vậy, lại cười ngặt nghẽo. Tôi tức quá giậm chân thỉnh thoảng, chợt vô tình nhìn thấy một món đồ trên bàn hắn, bỗng nhiên tôi "cười gian" nói: "Ai bảo mi dám làm xấu mặt ta trước cả lớp, (^_^) hi hi... Kịch hay còn ở phía trước đấy!". Lần này sẽ đến lượt mình giành chiến thắng... BỨC THƯ TÌNH

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, ngồi xuống, cầm sách lên che mặt, nhưng lại chú mục vào một bức thư kẹp trong cuốn sách trên bàn của Mộ Thiên Thần. Tôi quay đầu lên nhìn ra ngoài, thấy Mộ Thiên Thần không có ở đó, bèn với tay về phía cuốn sách của hắn.

Cuối cùng, lấy được rồi, vừa nhìn vào một cái, tôi như không tin vào mắt mình, bức thư này màu hồng phấn, đây là... thư tình? Không phải chứ... hạng người như hắn mà cũng có người thích ư? Còn gửi thư tình nữa chứ? Cô gái xui xẻo nào bị Mộ Thiên Thần đáng ghét này thích thế nhỉ?

Bất chợt trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩa xấu xa, mi đã làm xấu mặt ta trước cả lớp, thế thì ta đọc thư tình của mi, chắc cũng không tội lỗi gì đâu... Quá lắm thì ta gửi thư tình giúp mi là được chứ gì, chưa biết chừng có thể trong thư có nhắc đến tên cô gái đó, hắc hắc...

Thế là tôi bèn bỏ "thư tình" vào trong cặp. Chắc chắn thấy mặt thư tình, hắn sẽ nổi nóng... Cũng may, bây giờ là tiết cuối, còn là giờ sinh hoạt, hắn đã ra chơi bóng rổ, hà hà, thật là thiên thời địa lợi nhân hòa...

Sau đó, tôi giả vờ như không có chuyện gì, xuống lầu tìm Mộc Tuyết.

"Con bé Mộc Tuyết này, đi đâu rồi không biết, thật là...".

Xuống lầu, tôi thấy học sinh của mười mấy lớp đều tụ tập trên sân bãi, sân bóng rổ, người đông nghịt... Bọn con trai hoặc là chơi bóng rổ, hoặc là đá bóng, còn bọn con gái thì vòng quanh sân bãi, vừa đi vừa trò chuyện...

Tôi nghĩ Mộc Tuyết chắc cũng đang ở ngoài sân bãi, bèn đi qua sân bóng rổ để tìm. Đáng ghét! Đây đúng là "tên lửa xuyên qua"! Bọn con trai đang chú tâm chơi bóng rổ, lên quá "dài nguy hiểm" này không cẩn thận sẽ lãnh trọn một quả bóng mà ngã lăn xuống đất...

Không ngờ tôi lại bất hạnh đến vậy, đúng như những gì đang nghĩ, tôi bị trúng phải một vật thể bay không xác định, thật bị dát... Tôi xây cảm mặt mày, khụy xuống. Đang hốt hoảng, chợt nghe có ai đó gọi "vô sò con", là cậu ấy ư? Cậu ấy ôm lấy tôi, đưa thẳng vào phòng y tế, trên đường đi, cậu ấy vừa chạy vừa kêu "vô sò con". Còn tôi thì mê man nói, "Cậu đấy ư? Tôi không tìm thấy cậu..."

Đến phòng y tế, bác sĩ khám cho tôi xong, không có gì đáng ngại, chỉ là do kinh sợ mà ngất xỉu thôi.

Lúc tỉnh lại, tôi thấy trên giường bệnh có một tờ giấy, trên đó viết:

"Vô sò con, sao cậu lại vô dụng như vậy? Để một quả bóng đập cho té xỉu, hồi nhỏ cậu có thể này đâu? Cậu có yếu ợt thế này bao giờ đâu? Hồi nhỏ tôi thật tội nghiệp vì hay bị cậu bắt nạt! Giờ thì tôi được hả con giận rồi! (^_^) Hi hi!"

Là cậu ấy, đúng là cậu ấy thật! Cậu ấy lại xuất hiện! Nhưng sao cậu ấy không chịu lộ mặt nhỉ? Chàng trai, tôi biết làm sao đây? Tôi đã đánh mất ký ức, đã quên mất hình dáng, làm thế nào để tôi tìm được cậu đây? Chúng ta đừng chơi trò trốn tìm này nữa có được không?"

Lúc này, bác sĩ bước vào, thấy tôi đã tỉnh, bèn bảo:

"Vết thương của cháu không sao đâu, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe thôi"

"Bác sĩ, bác có thể cho cháu biết người đưa cháu đến đây là ai không?"

"Xin lỗi cô bé, bác không biết cậu ấy".

"Ồ, cảm ơn bác".

"Không có gì".

Chàng trai ấy rốt cuộc là ai nhỉ? À... phải, sắp tan học rồi, mình phải vào lớp mang cặp sách về nhà, còn có việc đang chờ mình làm nữa, (^_^) khi khi...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bức Thư Tình 2

Ở nhà

Về đến nhà, tôi đưa cặp sách lên che đầu, nếu để mẹ biết trán tôi bị thương, chắc chắn sẽ lôi tôi đến bệnh viện khám... Còn nhớ lần trước, tôi chỉ bị va chân vào bàn, thế mà mẹ cứ bắt tôi phải đến bệnh viện, tội thật... Tôi sợ nhất là phải vào bệnh viện... Ký ức của tôi bắt đầu từ bệnh viện mà...

Cũng may... Ba mẹ chưa đi làm về, tôi có thể che giấu được một chút... vội trở về phòng mình.

Trong phòng

Bật đèn bàn lên, ánh đèn vàng vọt chiếu vào tôi, bên ngoài cửa sổ trời tối om.

Mò lên miếng gạc trên đầu, bác sĩ tuy bảo chỉ là bị thương nhẹ, không đáng ngại, nhưng vẫn hơi đau... Nhưng cái đau âm ỉ không ngăn cản được niềm vui trong lòng tôi. Cậu ấy, đã xuất hiện; cậu ấy, đã bế tôi vào phòng y tế; cậu ấy, đã gọi tôi là vô sò con; cậu ấy, tôi đã nghe thấy tiếng cậu ấy... Cậu ấy đang ở bên tôi, cậu ấy ở ngay trong trường tôi... Tagore từng nói...

Khoảng cách xa nhất trên thế gian này không phải là khoảng cách giữa sự sống và cái chết, mà là anh đứng trước mặt em mà em lại không biết anh yêu em;

Khoảng cách xa nhất trên đời không phải là anh đứng trước mặt em mà em lại không biết anh yêu em, mà là biết rõ mình yêu nhau nhưng lại không được ở bên nhau;

Khoảng cách xa nhất trên đời không phải là khi hai ta yêu nhau mà không đến được với nhau, mà là biết rõ không thể ngăn cản nỗi nhớ nhung này nhưng vẫn phải cố ý giả vờ không chút quan tâm;

Khoảng cách xa nhất trên đời không phải là biết rõ không ngăn được nỗi nhớ nhung này mà lại phải cố tình giả vờ không chút quan, mà là đứng trước người yêu em, dùng trái tim lạnh lùng đào một con kênh không thể nào vượt qua

Khoảng cách xa nhất trên đời

Không phải là khoảng cách giữa sự sống và cái chết

Mà là khi anh đứng trước mặt em nhưng em không biết anh yêu em

Khoảng cách xa nhất trên đời

Không phải là đứng trước mặt em nhưng em không biết anh yêu em

Mà là cả hai đều yêu đến cuồng si nhưng không thể nói ra

Khoảng cách xa nhất trên đời

Không phải là anh không thể nói anh nhớ em

Mà là nhớ em đến đau thấu tim gan nhưng chỉ có thể chôn sâu trong đáy lòng

Khoảng cách xa nhất trên đời

Không phải là anh không thể nói anh nhớ em

Mà là yêu nhau nhưng lại không được ở bên nhau

Khoảng cách xa nhất trên đời

Không phải là yêu nhau mà không được ở bên nhau

Mà là biết rõ yêu thực lòng nhưng phải cố giả vờ không để ý

Mà anh lại nhận ra rằng, khoảng cách xa nhất trên đời lại là anh và em yêu nhau, nhưng em lại không biết anh là ai...

Bình tâm lại, tôi cầm cặp da lên, lấy ra bức "thư tình" của Mộ Thiên Thần, tên Mộ Thiên Thần đáng ghét, lại dám đối xử với ta như vậy, xem ta đối phó với mi như thế nào nhé! Ta muốn xem xem ánh mắt mi thế nào?

Bóc lá thư ra, phát hiện trong đó lại có một chuỗi dây đeo điện thoại di động. Có một hình trái tim yêu để tô điểm nhưng bên phải lại có một cái nơ thắt chéo, ý nghĩa của nó có phải là yêu lắm không? Nhưng đây chẳng phải là thư tình sao? Sao lại tặng chuỗi dây đeo điện thoại mang biểu tượng "yêu lắm" nhỉ? Gã Mộ Thiên Thần này đúng là khác biệt với những đứa con trai khác, sao lại lập dị thế? Cần thận kéo cô gái đó trông thấy cái này là "bái bai" mi đây

Mở bức thư ra, tôi sửng sốt, không có chữ ký, hình như là viết lên nhưng lại xóa đi, thoáng một chữ "Tiểu", tôi dùng tay chống cằm, nghĩ xem bên cạnh mình có con bé nào có chữ "Tiểu" trong tên không, hình như là không có... À! Phải rồi, cô gái chia tay với Mộ Thiên Thần trong lớp học thêm đó chẳng phải cũng có chữ "Tiểu" trong tên đó sao? Nhưng mà cái kia là "Du", cái này là "Tiểu", chắc cũng chẳng có gì khác nhau đâu... Chắc là hấn sợ phiền toái, nên viết chữ "Tiểu" này vào...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Nhau Chỉ Là Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.